

Fight! Lovely Life

Contents

Fight! Lovely Life	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	3
4. Chương 4	5
5. Chương 5	10
6. Chương 6	14
7. Chương 7	17
8. Chương 8	21
9. Chương 9	23
10. Chương 10	24
11. Chương 11	25
12. Chương 12	26
13. Chương 13	30
14. Chương 14	33
15. Chương 15	36
16. Chương 16	39

Fight! Lovely Life

Giới thiệu

Editor: ChiakiBeta-reader: Tử Lam LâuCharaters: YunJae, YooSuThể loại: ăm áp văn, hiện đại, hài, cường công ôn nhu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/fight-lovely-life>

1. Chương 1

Park YooChun nằm trên giường khò khò ngáy lớn, hoàn toàn quên mất đã đến giờ phải tới trường.

“A, người đẹp, chờ một chút...” Còn nói mớ đến chảy cả nước miếng.

Điện thoại ngay cái giờ phút quan trọng này đặc biệt nổ tình mà vang lên.

Không nghe, mình nhất định không nghe! Park YooChun cầm chăn phủ lên đầu. Năm phút sau, điện thoại vẫn còn đang reng, thực sự rất có nghị lực đó nha!

“Ai đó?” Park YooChun bực mình cầm điện thoại lên.

“Tiểu tử thôi, mày đừng nói với tao là mày vẫn còn đang ngủ đấy nhé!! Mày muốn mới ngày đầu tiên đã đến muộn rồi hả?! Mày mà đi muộn thì tao cũng không thèm quan tâm đến mày nữa! Mày xuống nhanh lên một chút đùm tao, nếu không tao đập chết mày!!” Thanh âm nghe rất tan vỡ, chủ nhân của thanh âm này hiển nhiên là đang nổi cơn lôi đình đến mức muốn đánh cho kẻ kia một trận chết tươi.

“A!!! YunHo a~~ Tao vẫn còn bị lệch mũi giờ mà, ha ha

Mày chờ một chút, tao xuống liền!” Vừa nghe thanh âm của Jung YunHo, Park YooChun lập tức thanh tỉnh hơn phân nửa.

Mười phút sau, Jung YunHo dùng ánh mắt như muốn ăn thịt người nhìn đứa bạn học Park YooChun của mình đang nhàn nhã bước xuống lầu như đang đi chơi.

“YunHo a~~ Đã lâu không gặp

Tao đi nước Mỹ mấy năm mày có nhớ tao không~~ Nhất định là nhớ muốn chết luôn đúng không

~” Park YooChun vừa nói vừa bổ nhào vào người Jung YunHo.

“Này, mày tránh ra ngay cho tao nhờ! Mắc ói quá!” Jung YunHo một phát đẩy Park YooChun ra.

“Tại sao lại mắc ói cơ? Không phải Jung YunHo trong trường chúng ta nổi danh là đồng tính luyến ái sao? Không bằng chúng ta kết giao đi

” Park YooChun nháy giọng nói.

“Làm sao mày cả điều này cũng biết vậy??!!” Jung YunHo nhú mày.

“Ngày hôm qua lúc đi làm thủ tục chuyển trường nghe được nữ sinh Dong Bang nói vậy

~”

“Không biết phỏng chừng có nữ sinh nào bị mày đến gần mà bắt chuyện không nữa~” Jung YunHo rất hiểu ‘sở thích’ của Park YooChun.

“Nữ sinh người ta nhiệt tình vậy mà~~ Tao vừa mới nói tên mày ra, cô ấy liền nói cho tao biết quá trời. Nhưng mà~~ mày chừng nào thì mới nam nữ toàn bộ đều xơi như tao đây? Mày bảo mày không thích con gái mà~~” Park YooChun nói một câu không hề có ý tốt.

“Đám nữ sinh kia rất đáng ghét, không thể tìm một lí do để ngăn chặn các cô ấy được sao?” Jung YunHo vẻ mặt như muốn nói rằng ‘Mày nghĩ tao là đồng tính luyến ái thật à?’

“Tao còn tưởng mày thông suốt rồi, thật là

” Park YooChun vẻ mặt đầy thương tâm, “Cứ tưởng mày sẽ cho chúng ta một cơ hội chứ~~”

“Nữ sinh Dong Bang đủ thảm rồi, Park vương tử mày nên hi sinh một chút để thỏa mãn nguyện vọng cấp bách theo đuổi một người đẹp trai của mọi người đi~”

“Đương nhiên rồi~~ Nụ cười tuyệt chiêu của tao không phải luyện rồi để không đâu!”

2. Chương 2

Tình hình hiện nay là, bạn học Park YooChun đang trốn đằng sau cái cột điện, lén lút quan sát hai người chị em đang uống nước giải khát tại một quán ngoài trời, à không, là hai người anh em. Chỉ là bạn học Park YooChun của chúng ta không ý thức được mà thôi.

Ngày hôm nay vốn là đi ra mua đồ, ai ngờ vẫn chưa bước đến cửa thì lại nhìn thấy hai em gái xinh tươi a, Park YooChun dứt khoát vứt luôn cái ý định mua đồ qua một bên, bám theo hai người đến tận tiệm nước giải khát.

Hai người đều là mỹ nữ, mặc dù nói mình ra tay nhất định sẽ không thành vấn đề, nhưng dù sao vẫn phải xác định mục tiêu trước đã. Có vẻ như hai người là chị em, chẳng lẽ mình thật cả hai?

Park YooChun khổ não nghĩ. A, hay là em tóc vàng kia đi, mình thích kiểu dễ thương, cũng khá dễ đối phó, còn em tóc đen kia, hôm nào sẽ giới thiệu cho YunHo vậy, cậu ta thích kiểu quyến rũ mà. Bạn học Park hài lòng ngầm quyết định.

Đúng lúc đó...

“Hyung, hyung lại muốn làm đồ ăn cho Changmin sao? Hyung bình thường cũng chẳng làm cho em!” Thanh âm tình tứ này lập tức hấp dẫn Park YooChun. Chính là giọng nói của ‘nữ sinh’ tóc vàng.

Ai nha, ngay cả thanh âm nghe cũng hay như vậy, mình thích. Mà chờ một chút, cô ấy vừa nói cái gì? ‘Hyung’? Lẽ nào...

Bạn học Park vừa cẩn thận quan sát ‘nữ sinh’ tóc đen vừa lẩn lộn.

Vậy... Vậy... Chẳng lẽ cậu ta là nam sinh??... Hình như là thật...

Dĩ nhiên, có nam sinh trưởng thành như vậy, may là mục tiêu của mình không phải là cậu ta. Bạn học Park mừng thầm trong bụng. Thế nhưng, nam sinh tóc đen tiếp lời:

“JunSu, ChangMin là em họ của chúng ta mà! Chúng ta là anh trai của nó mà bình thường cũng không thể đi chơi với nó, khó lắm mới gặp được nó một lần, em cũng biết nó rất thích ăn mà! Em là con trai mà lại đi tị nạnh điều này với đứa em của mình sao?”

Ô! Hóa ra tên là JunSu a, thực sự là một cái tên rất dễ nghe đó, thích chết đi được. Không đúng! Con trai? Tại sao lại là con trai? Em ấy cũng là con trai? Có dạng con trai xinh đẹp như vậy sao?

“Em Kim JunSu đây không phải là loại người nhỏ mọn như vậy! Em chỉ là tùy tiện hỏi mà thôi

” Nam sinh tóc vàng kim mở miệng nói.

“Ha ha~~ hyung biết JunSu không phải. Chúng ta đi nhanh lên thôi, nếu không thì sẽ muộn mất~~” Nam sinh tóc đen cười cười.

Chờ đến lúc Park YooChun lấy lại tinh thần, hai người họ đã sớm không thấy tăm hơi.

“Là con trai!!” Park YooChun chịu không nổi sự đả kích này mà hét toáng lên, hoàn toàn không chú ý tới những người đi đường xung quanh đang nhìn chằm chằm vào mình, “Trời ơi~~ Đẹp như vậy mà lại là con trai sao????”

“Con trai thì sao chứ, Park YooChun ta từ trước đến nay nam nữ đều chơi tất!” Xem ra hẳn đã bình phục sau cú đả kích nặng nề vừa nãy, “Là Kim JunSu sao, hà hà~~”

“SuSu

YooChun hyung tới đây

~” Park YooChun hét lớn chạy vào trong.

3. Chương 3

“Park YooChun, mày lại bị điên cái gì vậy hả?! Fans ở trường Dong Bang của mày rõ ràng nhiều như vậy mà lại kéo tao đến trường Shin Ki làm cái quái gì cơ chứ?”

Jung YunHo cùng Park YooChun, lúc này đang đứng tại cánh cửa của trường cao đẳng Shin Ki, học sinh từ bên trong bước ra ngoài đều tò mò quan sát hai người đẹp trai mặc đồng phục của trường khác.

So với vẻ mặt bất mãn của Jung YunHo, bộ dạng của Park YooChun trông vui vẻ muốn chết, giống như người bị bỏ đói mấy ngày nhìn thấy đồ ăn. Nhưng trên thực tế, nói hắn đang ‘kiếm ăn’ thì cũng chẳng sai chút nào.

“YunHo, hôm nay tao muốn lôi mày đi nhìn hai báu vật, ha ha, Park YooChun tao đây lần này cuối cùng cũng tìm được mục tiêu đã định trước rồi!” Park YooChun vừa nói vừa cười kéo Jung YunHo đi tới lầu học.

“Mày bị điên à, tìm con gái thì kéo tao theo làm gì?” Jung YunHo chịu không nổi mà hét lên.

“No, no. You’re wrong. First, the person I want to find is not a girl. Second, I take you with me just want you to see the other person. Because I know you must like...” Park YooChun xỏ ra một tràng tiếng Anh, ánh mắt thoáng nhìn thấy hai người đang bước về phía mình.

“SuSu

~~” Park YooChun đẩy Jung YunHo qua một bên, hú lên một tiếng đầy quái dị rồi chạy tới ôm lấy Kim JunSu.

“Anh... Anh là ai...?” Bạn học Su đơn giản mà thiện lương của chúng ta đã bị hù dọa không ít.

“Park YooChun, sau này mày đừng nói rằng tao quen mày!” Jung YunHo che mặt lại, chịu không nổi mà lăm bắm trong miệng, rồi lại từ khe hở nơi bàn tay mà len lén nhìn ra.

Cái này... Người này là ai vậy? Làn da trắng nõn, mái tóc dài đen mượt chấm ngang vai không chứa một tia tạp sắc, đôi mắt đen tròn dường như có thể hấp dẫn bất kì ai, sống mũi nho nhỏ và đôi môi đỏ hồng. Trời ạ, chẳng lẽ đây là ‘the other person’ mà Park YooChun muốn cho mình thấy sao? Con mắt của Park YooChun a... Thật là tuyệt diệu quá đi. Nhưng mà, tướng mạo như vậy mà lại là một nam sinh thì thật sự là rất đáng tiếc đó.

Không sai, Jung YunHo hiện tại đang nhìn thấy một báu vật, chính là Kim JaeJoong – người đang đứng bên cạnh Kim JunSu, chứng kiến một người đột nhiên lao tới ôm lấy em trai của mình mà nhất thời không biết phải làm sao.

“SuSu, anh là Park YooChun, học sinh lớp ba năm hai của trường cao đẳng Dong Bang Park YooChun, chính là YooChun hyung của em đó~~” Park YooChun vừa làm bộ dạng nũng nịu nói, vừa dùng mặt cọ tới cọ lui vào vai của Kim JunSu.

“Tôi không biết anh, buông tôi ra!” Kim JunSu bắt đầu phản ứng mà giãy dụa.

“Này, tên khốn kia, buông em trai tôi ra!” Kim JaeJoong đứng bên cạnh liền dấm cho Park YooChun một cú.

Ủ, cần phải dấm cho hắn một cú.

Một phát túm Park YooChun đang dính chặt vào Kim JunSu ra, Jung YunHo mở miệng nói: “Ngại quá, tôi là Jung YunHo – học sinh lớp một năm hai, tên kia là Park YooChun. Ban nãy đã làm hai người sợ rồi, có điều là dường như cậu ta rất mến em trai cậu.”

Kim JaeJoong ngẩn người, chưa kịp phản ứng lại thì YunHo đã đứng trước mặt mình mà lên tiếng.

“Vậy thì sao, có rất nhiều người quý mến em trai tôi, những người đó so với hắn ta còn tốt hơn gấp trăm lần!” Kim JaeJoong tức giận bấu môi, khuôn mặt phẫn hồng trông vô cùng đáng yêu.

“Cậu...” Park vương tử trong lòng cảm thấy vô cùng bức bối a.

“Thực sự xin lỗi, chúng tôi đã thất lễ rồi.” Vẫn mỉm cười như trước, Jung YunHo bịt miệng Park YooChun lại rồi lôi hắn ra cổng chính của trường cao đẳng Shin Ki.

“Hyung, cái tên đó thật là kinh khủng~” Kim JunSu thấy bọn họ đi được khá xa, mới từ phía sau Kim JaeJoong lộ đầu ra.

“JunSu thông minh, hyung thấy tên đó bị mắc bệnh tâm thần rồi!” Kim JaeJoong vỗ đầu an ủi nó.

“Nhưng mà người bên cạnh tên đó rất tốt.” Kim JunSu nhỏ giọng nói.

Người bên cạnh? Là tên tóc ngắn cao to sao? Thái độ không hề xấu, nhìn trông cũng rất đẹp trai! Mà tên là gì ấy nhỉ? Họ Jung? Jung YunHo?

“Jung YunHo, mày buông tao ra, tại sao mày lại phá hỏng việc tốt của tao?” Bên này, Park YooChun đang vô cùng oán giận.

“YooChun, chú ý cái hình tượng vương tử của mày đi. Mày phải đứng trước mặt Kim JunSu từ từ bày ra mị lực của mình, như vậy thì cậu ta mới có thể một lòng một dạ với mày được chứ.” Hiếm thấy khi Jung YunHo đưa chủ ý của mình cho Park YooChun.

“Ồ ha, ai nha, tao thực sự là nhất thời nóng ruột mà~~” Park YooChun quả nhiên lập tức tâm tình thoải mái. Bệnh vương tử thật đáng sợ a.

“YooChun này, vừa nãy nam sinh tóc đen đứng bên cạnh Kim JunSu là ai vậy?”

“‘Tóc đen’, đó là anh trai của SuSu, chính là cái người mà tao muốn cho mày xem. Thế nào, rất phù hợp với khẩu vị của mày đúng không~ Mắt tao mà lị

”

“Cậu ta tên là gì?”

“Kim JaeJoong.”

“Kim JaeJoong à~ ha ha~~ Kim JaeJoong

” Jung YunHo trong lòng bắt đầu tính toán.

Nhìn vẻ tươi cười đầy quỷ dị trên khuôn mặt hắc, Park YooChun đứng ở bên cạnh cũng không khỏi rùng mình.

4. Chương 4

“Mày có chắc chắn là cách này khả thi không đó?” Park YooChun nhô đầu ra nhìn phố phường.

“Mày yên tâm đi, cứ ‘anh hùng cứu mỹ nhân’ thì lần nào cũng thành công hết.” Jung YunHo nói một cách tràn đầy tự tin.

Trong một con phố nhỏ, Kim JaeJoong và Kim JunSu đang bị cướp.

“YunHo, tao nói này, bây giờ là thời hiện đại rồi, mày không thể nghĩ ra cách nào khác sao, dùng cái cách lỗi thời này thật sự khiến tao cảm thấy mất mặt đó.” Park YooChun ngay từ đầu đã chẳng tán thành cái kế hoạch này rồi.

Jung YunHo nói như thế nào thì cũng là hội trưởng hội học sinh của trường cao đẳng Dong Bang a, tại sao có thể nghĩ ra một cái cách không hề có chút trình độ nào như vậy chứ, lúc đầu còn muốn nhờ ‘đại não thông minh’ của hắn để chuẩn bị quá trình ‘cùng người đẹp hoàn mỹ làm quen’, bây giờ thì nhìn xem, thà tự mình nghĩ cách còn hơn a.

“Vậy là mày không hiểu rồi, cách càng thông thường, bọn họ càng dễ mắc lừa. Mày cứ yên tâm đi, tuyệt đối không thành vấn đề.” Jung YunHo dường như rất hài lòng với sự thông minh của mình.

“Những người mày tìm, thật sự sẽ không tổn thương bọn họ chứ?” Park YooChun vẫn hơi lo lắng một chút.

“Không đâu không đâu, nếu thật sự tổn thương bọn họ thì những người đó cũng chẳng muốn sống nữa, mày nghĩ tao nói chuyện ôn hòa với bọn họ là tổn công vô ích sao?”

“A, thời gian không sai lệch nhiều lắm nhỉ~~”

Trong con phố nhỏ, Kim JunSu bị mấy người cao to vạm vỡ bao vây hù dọa không ít, từ đầu đến cuối vẫn trốn sau lưng anh trai mình, chẳng dám lộ đầu ra. Kim JaeJoong mặc dù vẫn trừng mắt nhìn những kẻ đó, nhưng trong tâm thật ra còn rất ngây thơ, nên chẳng biết phải đối phó như thế nào.

“Ê, bọn mày đang làm cái gì vậy hả?” Đầu phố vang lên tiếng hét, nhân vật chính đã xuất đầu lộ diện.

“Bọn bây là ai?”

“Bọn mày còn phải hỏi bọn tao là ai sao!!!”

Không nói nhiều, Jung YunHo cùng Park YooChun trực tiếp xông lên đánh nhau với bọn người kia. Mặc dù chỉ là hoa tay múa chân làm dáng, nhưng trong mắt hai anh em nhà Kim, hai người kia nghiêm nhiên đã trở thành anh hùng quên mình vì người đầy anh dũng.

Sau khi mọi chuyện dần trở nên ổn thỏa, Jung Park hai người liền kéo hai anh em nhà Kim chạy về hướng ngược lại của đối phương.

~Sự việc tại nơi này đã nảy sinh một tình cảnh

~“Chờ một chút, em của tôi, em của tôi thế nào rồi?” Kim JaeJoong cảm thấy rất lo lắng.

“Không sao đâu, YooChun sẽ kéo cậu ấy chạy, như vậy tỉ lệ phân tán mục tiêu để chạy thoát là rất cao, tôi nói cho cậu nghe này, tôi biết những kẻ đó, bọn họ chính là lưu manh có tiếng đấy!” Jung YunHo bắt đầu hù dọa Kim JaeJoong.

“Vậy... cái tên đó thật sự có thể bảo vệ JunSu sao?” JaeJoong vẫn chưa yên tâm cho lắm.

“Yên tâm đi, tôi cam đoan với cậu, em trai cậu sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu!” Jung YunHo kéo Kim JaeJoong, tiếp tục quẹo vào một khúc cua khác, “Cậu không tin tôi sao?”

“Ừm, tôi tin rồi.” Không biết tại sao, Kim JaeJoong rất tin tưởng cái người con trai đã liều mạng kéo mình chạy thoát này.

“Ngao~” Jung YunHo mỉm cười. Dĩ nhiên, có rất nhiều nguyên nhân khiến hắn cười.

Sau khi chạy được một quãng đường khá xa, Jung YunHo mở cửa rồi một phát đem Kim JaeJoong lôi vào nhà, sau nửa ngày không phản ứng, Kim JaeJoong mới phát hiện ra chính mình đang ở trong nhà của Jung YunHo.

“Cậu ngồi đi.” Jung YunHo chỉ vào ghế sofa.

“Ừm.” Kim JaeJoong ngầy ngốc ngồi xuống, suy nghĩ một chút, rồi cảm thấy hình như có cái gì đó không đúng trong này, “Tên kia, cái tên họ Jung gì gì đó kia, anh đưa tôi tới nhà anh để làm cái gì vậy hả?”

“Là Jung YunHo!” Jung YunHo rót nước đưa cho Kim JaeJoong, việc cậu không thể nhớ nổi tên của hắn dĩ nhiên đã khiến hắn cảm thấy vô cùng khó chịu, “Đưa cậu tới đây tương đối an toàn!”

“A, xin lỗi, không phải tôi cố ý quên tên của anh đâu...” Kim JaeJoong vẻ mặt uỷ khuất nói.

“Sau này cậu phải nhớ cho thật kĩ!! Jung-Yun-Ho! Cậu gọi YunHo là được rồi~~” Jung YunHo giả vờ tức giận.

“Ừm, tôi sẽ nhớ thật kĩ, YunHo. Tôi là Kim JaeJoong.” Kim JaeJoong ra sức gật đầu, sau đó cười thật tươi.

“Ha ha~~ JaeJoong~~” Jung YunHo cũng cười theo.

Đồng hồ điểm mười giờ, Jung YunHo vẫn chăm chú nhìn Kim JaeJoong đang ngồi đối diện mình, nhìn JaeJoong phồng má đem nước thổi thổi chonguội, cái miệng nhỏ hóp hóp, sau đó lại tiếp tục thổi thổi. Cái bộ dạng đó, thật sự trông rất đáng yêu a.

“Mà này, tôi phải đi rồi, nếu không về nhà sớm JunSu sẽ giận tôi mất...” Kim JaeJoong rút cuộc cũng cảm thấy bầu không khí xung quanh mình dường như không được bình thường cho lắm...

“Em của cậu không thể về nhà sớm như vậy được đâu, cậu ấy hẳn là đang ở nào đó cùng với YooChun rồi~~” Jung YunHo không hề muốn để cậu đi một chút nào cả.

“A, cái tên khốn ấy sẽ không làm gì em trai tôi chứ?” Kim JaeJoong trái lại lại càng thêm lo lắng.

“Tên khốn? YooChun không phải là tên khốn, cậu ta là một người rất tốt, rất nhiệt tình. Cậu ta cũng chỉ vì thích em trai cậu nên mới trở nên như vậy mà thôi!”

“Thật sao?”

“Cậu không tin tôi?”

“Tôi tin...” Lần này rõ ràng là lo lắng vô ích rồi.

“Vậy cậu có thể đồng ý cho bọn họ ở cùng một chỗ không?” Jung YunHo thật sự đúng là một người bạn chí cốt a.

“Ừm... Nếu anh đã nói như vậy, chỉ cần JunSu tiếp nhận hẳn, tôi sẽ không phản đối...” Hoàn toàn thất bại.

“JaeJae thật là tốt~~” Jung YunHo nở nụ cười. Ha ha, YooChun và em trai JaeJae ở cùng một chỗ, vậy khi đó mình sẽ dễ dàng đối phó với JaeJae hơn. YooChun, cố gắng lên nha

“YunHo, tôi muốn về nhà...” Kim JaeJoong nhỏ giọng nói.

“Thế nhưng cậu hiện tại đi ra ngoài sẽ rất nguy hiểm a!” Jung YunHo nói, “Hôm nay cậu ở đây là được rồi.”

“Những người đó thực sự đáng sợ đến thế sao?” Kim JaeJoong ngược khuôn mặt nhỏ nhắn của mình lên, bộ dạng vừa vô tội vừa tràn ngập sợ hãi.

“Đúng vậy, vụ việc lần này của bọn họ không được thuận lợi như trong dự tính, nhất định là đang rất tức giận a!” Jung YunHo tiếp tục hù dọa cậu.

“Vậy anh có thể chở tôi về nhà được không?” Kim JaeJoong vẫn kiên trì như trước, “Ban này đáng vẽ của anh nhìn trông rất lợi hại.”

“JaeJoong...” Jung YunHo chính là không muốn thả cậu đi.

“Vậy, nếu như anh không muốn chở tôi, tôi tự mình về cũng được.” Dứt lời, Kim JaeJoong liền đứng dậy rồi bước đến trước cửa.

“Cậu như thế nào lại không chịu nghe lời cơ chứ, tôi đã bảo là rất nguy hiểm rồi mà.” Jung YunHo vội vàng chạy tới chỗ cậu.

“Tôi sẽ cẩn thận.” Kim JaeJoong đưa tay mở cửa ra.

Jung YunHo từng bước tiến về phía trước, dựa vào thân thể cao to đầy ưu thế của mình mà dùng hai tay giữ cửa lại, ôm trụ lấy Kim JaeJoong, vẻ mặt đầy kiên quyết: “Nếu như tôi không cho cậu đi thì sao?”

Kim JaeJoong bị sự thay đổi thái độ đột ngột của Jung YunHo làm cho hoảng sợ, dáng vẻ tươi cười của hắn bỗng dừng lại xuất hiện, cậu lập tức lấy lại tinh thần mà nghiêm túc nói: “Tôi sẽ một cước đem anh đá bay đến Sahara, để anh tự sinh tự diệt!”

Không biết tại sao, YunHo lại bị nhãn thần của cậu hù dọa, một cỗ hàn khí liền dọc theo sống lưng hắn rồi chậm rãi bò lên trên: “Được rồi, được rồi, tôi sẽ chở cậu về ngay...”

Khi Kim JunSu về đến nhà, đã là mười giờ hơn, nó cũng không để ý đến Kim JaeJoong đang ngồi ở phòng khách chờ nó mà chạy thẳng lên lầu, rồi chui vào phòng mình.

“JunSu? Em làm sao vậy? Không ăn cơm sao?” Kim JaeJoong đứng ở bên ngoài gõ cửa, tình trạng của em trai như vậy khiến cậu không khỏi nảy sinh hoài nghi đối với lời cam đoan ‘Park YooChun là người tốt’ của Jung YunHo.

“Em không đói bụng, Hyung đừng quan em...” Thanh âm rất nhỏ, tựa hồ còn mang theo chút ghen ghét.

“JunSu? Em không sao chứ, có phải tên Park YooChun kia ức hiếp em không?” Kim JaeJoong sốt ruột hỏi.

“Không có, Hyung, em không sao. Em đang rất mệt, em muốn ngủ.”

“Vậy em nghỉ ngơi đi...” Nếu em trai không muốn nói, cậu cũng chẳng có biện pháp gì.

Đến khi biết Hyung mình đã đi khỏi, Kim JunSu mới ló đầu ra khỏi chăn, ngây ngốc ngồi trên giường.

~Sự việc quay lại buổi chiều

~Park YooChun kéo JunSu chạy như điên một hồi, quả nhiên cũng như Jung YunHo và Kim JaeJoong, YooChun dẫn JunSu đến nhà của mình.

“Đây là đâu?” Kim JunSu bắt đầu cảm thấy bất thường.

“Nhà của anh a

”

“Nhà anh? Tại sao anh lại dẫn tôi đến nhà anh?” Kim JunSu hiển nhiên không ưa Park YooChun cho lắm.

“Chúng ta là một đường thuận tiện chạy đến đây mà, SuSu a, yên tâm đi, có YooChun anh ở đây rồi thì tuyệt đối an toàn~~ những kẻ xấu đó không bao giờ tìm ra được đâu~~” Park YooChun giở ra chất giọng lầu cá.

“Không được! Tôi phải về nhà tìm hyung, có anh ở đây mới là không an toàn á!” Kim JunSu thanh âm tỉnh tể nói.

“An toàn!”

“Không an toàn!”

“An toàn!!”

“Không an toàn!!”

...

...

... ..

... ..

“Rồi rồi, không an toàn!” Park YooChun rốt cuộc cũng đành chịu thua.

“Tôi phải về nhà!” Kim JunSu lớn tiếng nói.

“Điều này... Ăn cơm xong trước đi đã~ Vả lại hyung em hiện giờ chắc chắn vẫn còn đang ở nơi nào cùng với YunHo rồi...” Park YooChun vẽ mặt đầy chán nản.

“YunHo? Là cái người cao to kia sao? Hyung đang ở cùng với YunHo sao?” Kim JunSu hứng thú hỏi.

“Ừ, chắc là vậy...” Em ấy làm sao lại có hứng thú với YunHo cơ chứ?!

“Vậy thì tôi an tâm rồi...” Kim JunSu khẽ thì thầm.

An tâm? Chẳng lẽ em nghĩ anh là người xấu còn YunHo là người tốt sao? Huhuhu

Hôm nay rõ ràng chính YunHo ra chủ ý a... Làm sao mình lại trở nên bị thâm như vậy cơ chứ?!?

“Không phải anh nói đi ăn sao? Tôi đói lắm rồi...” Kim JunSu nhỏ giọng nói, nó vẫn không thích cái người đang đứng trước mặt mình này.

“Hử? Đói? Ok, không thành vấn đề, SuSu đói bụng, anh sẽ chuẩn bị đồ ăn cho SuSu ăn~~” Park YooChun bước vào trong bếp.

“Đừng gọi tôi là SuSu!” Kim JunSu bị hấn gọi vậy liền cảm thấy vô cùng khó chịu.

“Ha ha, SuSu, SuSu, thật dễ nghe a~~” Thanh âm nhào nhoẹt từ phòng bếp bay ra.

“... .. Tùy anh... ..” Kim JunSu xem như có cái nhìn sâu sắc hơn ở Park YooChun về kỹ năng phát âm.

“Há há~~ SuSu, SuSu~~ SuSu dễ thương~~ SuSu xinh đẹp~~” Park YooChun phởn đời ca hát om sòm trong bếp.

Trời ơi, làm sao tôi lại bị cái người như thế quẩn lấy hả trời? Hyung, cứu em!!!!

“Bánh mật xào~~ Bánh mật xào

SuSu, mau tới ném thử bánh mật xào đầy tình yêu do chính YooChun hyung đặc biệt làm đi này

” Park YooChun từ phòng bếp bưng mâm đi ra, đặt mâm xuống bên cạnh Kim JunSu.

Kim JunSu nhìn xem mà không khỏi thẹn thùng. Trông mâm là miếng bánh mật được tỉ mỉ đúc thành hình trái tim, bởi vì có thêm tương ớt màu đỏ nữa nên ‘bánh mật xào đầy tình yêu’ quả thật là xứng với tên thực của nó a! Có điều là, cái này thực sự có thể ăn được sao?!

Người nhà Kim có một điều rất quen thuộc mà ai cũng biết, đó chính là người có tài nghệ nấu ăn mà người thường không thể nào sánh được – Kim JaeJoong, cho nên Kim JunSu đối với mùi vị thức ăn chính là không thể không bắt bẻ. Đối mặt với miếng bánh mật xào thoạt nhìn rất kì quái trên mâm này, nó tự nhiên cảm thấy có chút do dự.

“Sao vậy? Không phải em đang đói bụng sao?” Park YooChun đem mặt tiến sát lại gần.

“A, đúng vậy~~” Nhưng nhìn thấy chính YooChun hôm nay đã xả thân cứu mình, thực sự không đành lòng mà đánh hấn.

Park YooChun thấy nó không hề động đũa thì liền cầm đũa lên, gấp lấy một miếng bánh mật: “Đến đây, SuSu ngoan, để YooChun hyung dứt cho em ăn nào~~”

“Không... Không cần đâu...” Kim JunSu bắt đầu trốn ra phía sau.

“Đến đây đi nào, ngoan

” Chiếc đũa lại hướng về phía JunSu.

Không thể lay chuyển nổi hấn, Kim JunSu đành phải hé miệng, cắn lấy miếng bánh mật.

“Ngaoan quá~~ ha ha

” Park YooChun vẽ mặt như đã thực hiện được âm mưu của mình.

“A

~” Kim JunSu hét to một tiếng, vội vàng lấy tay quạt quạt, mở miệng hớp hớp không khí, nước mắt cũng chảy ra, “Park YooChun, anh cố ý đúng không? Bỏ nhiều ớt như vậy, a

Anh muốn làm tôi cay chết luôn hả

~~?!!”

“Hả? Cay? Anh không biết em ghét ăn ớt~” Park YooChun bày ra bộ dạng uỷ khuất.

“Nước, mau đưa nước cho tôi

” Kim JunSu hét toáng lên.

“SuSu, không cần dùng đến nước đâu, YooChun hyung đây sẽ dạy cho em một cách hữu hiệu nhất

” Nhìn khoé mắt phủ đầy hơi nước đầy đáng yêu của nó, nụ cười xấu xa liền xuất hiện trên khuôn mặt của Park YooChun.

“A? Um~~”

Kim JunSu sững sốt, nhất thời không có phản ứng, cái miệng nhỏ nhắn còn chưa kịp khép lại đã bị Park YooChun lấp kín.

Ừm, có một chút cay nhưng mùi vị cũng không tệ. Park YooChun một bên cọ xát, một bên đem đầu lưỡi thâm nhập vào khoang miệng JunSu, bắt đầu cùn lưỡi JunSu đây đưa một chỗ. Kim JunSu chỉ cảm thấy trong miệng mát lạnh, vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, cứ ngây ngốc ở đâu đó, cho đến khi trên môi truyền đến thanh âm của Park YooChun: “Ngaoan, còn cay không?”

Kim JunSu lúc này mới phản ứng, một phát đẩy Park YooChun ra, tay phải dùng lực quăng cho hắn một cái tát, sau đó đứng dậy rời đi.

“SuSu,” Park YooChun vội vã bước tới kéo nó lại, “Em hãy nghe anh nói đã, anh không hề cố ý, anh thật sự rất thích em!!!!”

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Park YooChun, trong lòng Kim JunSu không khỏi rung động, nhưng nó vẫn mặc kệ Park YooChun, vừa khóc vừa chạy ra ngoài.

Lúc này, Kim JunSu đang ngồi trên giường, hung hăng cắn cái tên vô liêm sỉ dám cướp mất nụ hôn đầu đời của nó. Thế nhưng, trong đầu cũng bắt gặp hiện lên vẻ mặt đầy nghiêm túc của hắn ta.

“A —————” Kim JunSu chịu không nổi mà hét to một tiếng, ngã vật xuống giường.

Buổi tối hôm nay, trong lòng bốn người đều mang một bầu tâm sự. Xem ra biện pháp ‘anh hùng cứu mỹ nhân’ vô cùng tầm thường của Jung YunHo cũng không phải là không có hiệu quả a~

5. Chương 5

Kim JaeJoong và Kim JunSu cùng từ trong nhà đi ra, phía sau đột nhiên truyền đến tiếng động cơ ‘brum brum’, hai chiếc xe máy từ phía sau đột nhiên phanh lại ngay trước mặt, khiến hai người hoảng sợ nhảy lên.

Một chiếc xe đua màu đen cùng với một chiếc xe đua màu xám bạc, hai người ngồi trên đó mặc đồ trông cũng thật hợp với màu của xe.

Khi mũ bảo hiểm được tháo xuống, Kim JaeJoong và Kim JunSu mới biết, xe đen là của Jung YunHo, xe xám bạc là của Park YooChun.

“Hi~ Lại gặp nhau rồi.” Jung YunHo mạnh dạn bắt chuyện.

“Ừm, thật đúng lúc đó a~” Kim JaeJoong gật đầu.

“SuSu a, lâu rồi không gặp như vậy có thấy nhớ anh không a~~” Park YooChun bắt đầu sử dụng tuyệt chiêu làm nũng.

“Ai... Ai nhớ anh a! Đồ tâm thần!” Mặc dù ngoài miệng nói vậy nhưng Kim JunSu quả thực thỉnh thoảng lại nhớ đến kẻ kia.

“Huhuhuhu

SuSu a

~” Park YooChun bộ dạng đầy bi thương.

“Sao hai người lại tới đây?” Không nhìn hai người kia, Kim JaeJoong trực tiếp hỏi Jung YunHo.

“Muốn đi đua xe, tiện đường thì nghĩ muốn gọi hai người đi cùng.”

“Được a, dù sao bọn tôi cũng không có chuyện gì để làm.” Nghe đến đua xe, Kim JaeJoong hưng phấn hẳn lên.

“Vậy lên xe đi~” Jung YunHo tiêu sái hất đầu.

“Ừ

” Vui vẻ gật đầu, Kim JaeJoong ngồi lên xe Jung YunHo.

“Này, hai người mau nhanh lên một chút đi~” Vứt lại một câu nói, Jung YunHo khởi động xe, chạy vù ra ngoài.

“SuSu, lên xe đi~~” Park YooChun nòng nân tình cảm mời nó.

“Không, tôi không muốn ngồi lên xe của anh!” Tiếc rằng người ta không hề có lòng cảm kích.

“SuSu a

” Biến thành bộ dạng cầu xin.

“Không là không!” Khiên quyết cự tuyệt.

“SuSu... Em còn như vậy thì chúng ta sẽ không đuổi kịp bọn họ đâu... ..” Park YooChun thực sự là hết cách rồi, hần tưởng mị lực của hần là vô hạn, vậy mà tại sao đến một đứa ngốc cũng không thể khắc chế nổi cơ chứ?

“... .. Vậy thì được rồi... ..” Do dự một chút, Kim JunSu cuối cùng cũng miễn cưỡng bước lên xe.

Park YooChun không nhịn được mà cười khổ một trận. Chẳng lẽ mình đáng ghét đến thế sao?

“SuSu, nắm chặt vào, chúng ta sẽ đuổi theo bọn họ!” Dặn dò xong xuôi, Park YooChun liền khởi động xe, đuổi theo đám Jung YunHo.

Tới đường cao tốc vùng ngoại ô, xung quanh có rất nhiều người.

“Hai người đang giấu giếm điều gì?” Ánh mắt Kim JaeJoong sắc nhọn nhìn Park YooChun bọn họ đầy oán giận.

“Hyung, sao có nhiều người ở đây vậy?” Không để ý tới Park YooChun, Kim JunSu xuống xe rồi thẳng hướng hyung mình bước tới.

“Bọn họ ngày hôm nay muốn đua xe đó mà~~ Cho nên mới tôi mới đặc biệt mang bọn họ tới a

” Bạn nhỏ Kim JaeJoong nghe xong, tựa hồ rất phấn khởi.

“Đặc biệt? Bọn họ đua xe, kêu bọn tôi ra làm gì?” Bạn nhỏ Kim JunSu vô cùng khó hiểu.

“Bởi vì quy định ngày hôm nay là phải mang theo bạn đua a! Tôi lại không thể mang YooChun đi được~~” Jung YunHo bước ra giải thích.

“Đừng có đùa, tao mang theo mày mới là không được á!” Park YooChun không phục a.

“Tao biết mày ở Mỹ đã từng thắng rất nhiều lần, thế nhưng bây giờ là ở Hàn Quốc, ở Hàn Quốc mày có hiểu không? Mày có kinh nghiệm sao?” Jung YunHo nhướn mày, khiêu khích nói.

“Được, vậy hôm nay hãy xem ai sẽ là người chiến thắng!” Park YooChun bộ dạng như muốn nói rằng ‘thử xem mày có thắng nổi tao hay không’.

“Vậy nếu như YunHo thắng YooChun thì mày phải đãi một bữa đó nha~~” Jung YunHo chính là còn có người bệnh vực.

“Không thành vấn đề.” Park YooChun một bên đáp ứng, một bên trong lòng tính toán, tên tiểu tử Jung YunHo này làm thế nào lại có thể thu phục Kim JaeJoong một cách nhanh như vậy cơ chứ, ai, SuSu của mình a

~“Này,” Thanh âm ai oán của một người truyền đến, “Mấy người xem tôi là vô hình sao?”

“SuSu a~~ Em yên tâm đi, kĩ năng lái xe của anh YooChun em là số một đó, nhất định danh hiệu hai người hợp tác tốt nhất sẽ thuộc về chúng ta

” Park YooChun bộ dạng nịnh nọt.

“Nói lời tạm biệt lúc này là quá sớm, đúng không JaeJoong

” Phản bác, thuận tiện lấy lòng người trong lòng một chút.

“Nhất định tôi và YunHo sẽ không thua đâu

” Này thì còn nhìn không ra cái bộ dạng gì nữa, nghiêm nhiên là đã trở thành bộ dạng của một người vợ nhỏ rồi.

“Chờ một chút~~” Kim JunSu bị gạt sang một bên, không nhìn được mà lên tiếng. “Hyung! Chẳng lẽ hai người để em ngồi trên xe của tên này sao?????”

“Đúng, tại sao JunSu lại phản ứng như vậy?” Cậu vẻ mặt vô tội, sau đó hướng về phía Park YooChun, vẻ mặt đầy oán giận, “Tại sao tới giờ vẫn chưa nói cho em ấy biết?”

“Tôi...” Cái này gọi là khóc không ra tiếng a, SuSu đồng ý đi cùng mình đã là một điều vô cùng may mắn rồi, mình làm sao dám cùng em ấy nói về trận đấu này chứ.

“Hyung~~ Em không muốn~~” Kim JunSu cự tuyệt thật thẳng thắn a.

“Tại sao?” Cậu phát huy tinh thần ‘chăm học hỏi’.

“Em ghét anh ta!!!” Một câu đem Park YooChun đánh chết.

“Ghét? Tại sao?? Anh ta bắt nạt em à?” Kim JaeJoong chính là rất yêu thương em trai bảo bối của mình.

“Không... Không có...” Đừng có đùa, chẳng lẽ lại nói anh ta cưỡng hôn mình, như vậy sẽ vô cùng mất mặt a!

“Nếu không có thì tại sao lại ghét? Park YooChun đối với người khác rất tốt, lần trước không phải chính cậu ta đã cứu chúng ta sao? YunHo nói cậu ta rất nhiệt tình

JunSu a~~ YooChun rất thích em mà

” Kim JaeJoong đối em trai nghiêm túc khuyên bảo.

“Nhưng mà...” Thật sự là không muốn mà, nếu nói ra thì còn mặt mũi đâu mà đứng trước mặt hyung và YunHo hyung chứ!

“Được rồi, đừng có nhưng mà nữa, lần này em phải giúp đỡ YooChun đó, cậu ta mới từ nước Mỹ trở về, không quen nhiều người cho lắm, em nếu như không đồng ý, cậu ta ngày hôm nay sẽ không có biện pháp để thi đấu đâu~~” Jung YunHo rõ ràng là liên tiếp lừa gạt.

“Thôi được.” Mặc dù chỉ là miễn cưỡng, nhưng cũng đã đồng ý rồi, “Đầu tiên, tôi phải nói rằng, xe của anh phải lái vững vàng một chút.”

“Được, được, chắc chắn

~~” Cuối cùng người trong lòng cũng đồng ý khiến Park YooChun cao hứng hẳn lên.

Nhìn Jung YunHo hướng mình nháy mắt, trong bụng Park YooChun thầm thở dài buồn bã. Tại sao SuSu lại không thèm nghe tôi mà chỉ nghe các người a?!?!?

Bạn nhỏ Park YooChun này vốn là dự định trở tài trong trận đấu, để khiến Kim JunSu nhìn hấn với cặp mắt khác xưa, thế nhưng so sánh với bộ dạng hiện tại, dường như có chút trắc trở. Tốc độ xe máy hiện giờ kỳ thực cũng không nhanh, nhưng Kim JunSu đã cảm thấy cực kỳ sợ rồi.

Ngược lại, đám người Jung YunHo bên kia, chính là một đường thuận lợi.

“Này, YooChun, với cái tốc độ như vậy thì mày nghĩ mày có thể thắng được bọn tao sao?” Thả chậm tốc độ xe lại, đi song song với Park YooChun, Jung YunHo có chút trêu chọc nhìn YooChun và JunSu đang lộn xộn thành một đoàn.

“Ha ha~~ Chúng ta thắng chắc rồi

” Kim JaeJoong cũng chọc ngoáy một câu.

Tăng tốc, xe của Jung YunHo liền chạy vù về phía trước.

“Ai~~” Thở dài, thua cũng không có biện pháp a, ai biểu SuSu của hấn sợ làm chi.

“Này, Park YooChun!! Anh đang làm cái gì vậy hả?! Anh nếu không nhanh lên một chút thì chúng ta thực sự sẽ thua đó!” Kim JunSu thực sự là không chịu nổi cái ngữ khí đầy châm chọc của hyung mình.

“Nhưng mà... Không phải em rất sợ sao...” Hấn thế nào lại không muốn thắng chứ.

“Tôi...” Biết Park YooChun đang lo lắng cho mình, trong lòng chợt dấy lên cảm giác kì lạ, nó quả thực là có điểm sợ hãi, thế nhưng cũng không thể vì điều này mà khiến Park YooChun thua trận được, “Ai nói tôi sợ hãi? Anh tăng tốc nhanh lên một chút, nhanh lên một chút đi! Nếu anh thua, tôi sẽ không bao giờ quan tâm đến anh nữa!!”

“VẬY, nếu anh thắng, em phải đồng ý kết giao với anh nha!!!” Park YooChun nhân cơ hội mà áp chế.

“Anh... Anh không được đăng chân lên đăng đầu như vậy!” Khuôn mặt của Kim JunSu thoáng cái đỏ bừng lên như quả đào chín.

“Đi mà, đi mà, SuSu đồng ý đi mà

~” Lại bắt đầu sử dụng tuyệt chiêu làm nũng.

“Thôi được rồi, tôi đồng ý là được chứ gì, anh mau tăng tốc nhanh lên một chút đi!!!” Tại sao mình không bao giờ có thể lay chuyển được anh ta nhỉ?

“Ha ha~~ SuSu ngồi vững vào, anh YooChun sắp tăng tốc rồi đó nha

”

Kì thực khi ở tại Mỹ, bình thường Park YooChun cũng cùng bạn bè đi đua xe, tuy nói hẳn không có kinh nghiệm thi đấu tại Hàn Quốc, Jung YunHo lại là người thắng đứng đầu nguyên đoàn xe đua này, nhưng với kĩ thuật của hẳn, trận đấu ngày hôm nay có thể thắng hay không thì vẫn còn là một điều không thể phán đoán được.

Thế nhưng vận may hôm nay của Park YooChun dường như vô cùng xui xẻo, hẳn cứ một đường điên cuồng phóng tới, thế nhưng khi mắt thấy sắp chạm tới vạch kết thúc, lại phát sinh ra chuyện ngoài ý muốn.

Ba bốn chiếc xe bao vây xung quanh, khiến xe của Park YooChun bị vây quanh không chừa một kẽ hở.

Sao vậy?

Những người lái xe đua dường như đã bất động, đối với Jung YunHo đang vượt lên đầu, bọn họ tự nhiên không dám nói điều gì, nhưng Park YooChun dù sao cũng là lần đầu tới đây, cứ như vậy mà lao về phía trước, đương nhiên trong lòng những người này cảm thấy không phục, vì vậy mới hiện tại mới xuất hiện cái trình huống ‘bốn phía giáp công’.

Đối mặt với loại tình cảnh này, cho dù kỹ năng đua xe của Park YooChun có cao siêu tới đâu cũng không khỏi lực bất tòng tâm. Đột nhiên, xe ở bốn phía đều lui ra, Park YooChun chợt có dự cảm không lành, bỗng thấy một chiếc xe ở bên cạnh phóng ngang qua, sau đó chỉ nghe thấy một tiếng hét chói tai vang lên đằng sau, rõ ràng cảm giác được mình đang bị túm lấy thắt lưng rồi đẩy xuống. Còn chưa kịp hoảng hốt, xe đã bị người ta đâm mạnh, lập tức văng vào bên đường. Park YooChun thoáng cái hiểu được tình cảnh hiện tại, lập tức ôm lấy cổ Kim JunSu, rồi đem nó bảo hộ vào trong lòng.

Đợi đến khi Jung YunHo cùng Kim JaeJoong chạy đến, thì cảnh tượng đập vào mắt hai người chính là:

Kim JunSu được Park YooChun ôm chặt vào lòng, dường như không bị thương tích gì cả, nhưng cánh tay trái của Park YooChun lại bị xe chèn phía dưới, máu chảy đầy trên mặt đất, mà bản thân hẳn cũng đã ngất đi từ lâu.

“JunSu!!”

“YooChun!!!”

“Hyung~~ YunHo hyung~~ Nhanh lên, mau cứu anh ấy đi

” Thấy hyung, Kim JunSu nhìn không được mà òa khóc nức nở.

Giữa những tiếng kêu gào, Kim JunSu và Park YooChun cuối cùng cũng được đẩy lên xe cứu thương.

6. Chương 6

“Xin hỏi, bạn Jung YunHo có ở đây không?” Mấy nữ sinh đứng trước cửa lớp một năm hai trường Dong Bang hỏi.

“YunHo? Không có, cậu ấy vừa tan học đã không thấy tăm hơi rồi!” Lập tức đáp lại.

“Xin hỏi, bạn Park YooChun có ở đây không?” Cửa lớp ba năm hai của trường Dong Bang lại càng thêm nhiều nữ sinh.

“YooChun? Không có, cậu ấy ngày hôm nay không có đến trường!” Lập tức đáp lại.

Hiện tại các nữ sinh của trường cao đẳng Dong Bang đang cảm thấy vô cùng nghi hoặc: hai người đẹp trai này bận rộn đến thế sao?

Không sai, bọn họ đúng là đang rất bận rộn.

Bất quá, Park YooChun lại cảm thấy vui vẻ vô cùng.

— Phòng 202 bệnh viện trung ương —

“Anh đừng có nhìn tôi nữa a~” Một người nữ sinh rất dễ thương, à không phải, là nam sinh, đang ngồi bên cạnh giường bệnh gọt táo.

“Ha ha~~ Bởi vì em đẹp quá mà thôi

” Người trên giường bệnh tay trái bó thạch cao, trên đầu vẫn còn quần băng vải, vẻ mặt đầy hạnh phúc nhìn người đang gọt táo kia.

“Ai nha, anh đừng có nhìn nữa mà

” Mặt ửng đỏ.

“Đẹp như vậy thì làm sao anh có thể không nhìn cho được~~” Cười ngỏn ngoãn.

Không sai, một chút cũng không hề sai.

Hai người kia chính là Kim JunSu và Park YooChun.

Hai người bọn họ ở trong này, người quần người lui, còn hai người ở phòng bệnh bên kia, khuôn mặt đã sớm thành một màu hắc tuyến.

“JaeJoong, tôi nói này, bây giờ chúng ta đi ăn bằng cách nào đây?” Jung YunHo diện vô biểu tình nói.

“A? Còn bọn họ thì sao?”

“Tôi thấy bọn họ còn muốn dây dưa thêm một lúc nữa cơ~~”

“Này, YooChun, cậu thua trận rồi, phải đãi một châu đi chứ

” Kim JaeJoong hướng Park YooChun nói.

“Việc đó... Đợi tôi, tôi nhất định sẽ đãi...” Vừa nhắc đến trận đấu, sắc mặt của Park YooChun liền tối sầm lại.

“JaeJoong, chúng ta đi ăn trước đi.” Thấy vẻ mặt bất thường của Park YooChun, Jung YunHo nhanh chóng vỗ vỗ Kim JaeJoong ý bảo cậu rời đi.

“Ừ.” Kim JaeJoong theo Jung YunHo đi ra ngoài, trước khi đi còn không quên quay đầu lại nói một câu, “Đừng có quên đó nha!!”

“JaeJoong, YooChun đã rất buồn rồi, tại sao cậu còn muốn nói như vậy với cậu ấy cơ chứ?!” Tại hành lang bệnh viện, Jung YunHo nhìn không được mà trách cứ Kim JaeJoong.

“Yên tâm đi, lời tôi vừa nói lúc nãy là nói cho JunSu nghe.” Kim JaeJoong phản bác.

“JunSu?” Jung YunHo có điểm không rõ.

“Ai... Em ấy cũng thích YooChun, chẳng qua là em ấy không có phát giác ra mà thôi!” Kim JaeJoong bộ dạng như đã tính trước mọi việc, “Tôi nói với YooChun như vậy, JunSu nhất định sẽ cảm thấy áy náy trong lòng, sau đó... Ha ha

”

“Cậu nha, thật không biết phải nói làm sao nữa

” Nhìn bộ dạng tự tin của Kim JaeJoong, Jung YunHo nhin không được mà mỉm cười đầy sủng nịch.

“Tôi làm sao cơ? JunSu là em trai của tôi, tôi đương nhiên mong em ấy có thể ở cùng một chỗ với người mình thích! Vả lại, YooChun cũng rất thích em ấy, nhất định sẽ đối tốt với em ấy, không phải sao?” Kim JaeJoong có chút không phục mà bấu môi.

Khuôn mặt của Kim JaeJoong bởi vì tức giận mà nhiễm một mặt ửng đỏ, đôi môi nhỏ nhắn bấu ra, cặp mắt to long lanh ướt nước, lâu lâu lại chớp chớp vài cái, bộ dạng trông cực kì đáng yêu. Jung YunHo nhìn, không khỏi hít một ngụm khí lạnh. Trời ơi, cái này chính xác là một yêu tinh chuyên đi giày vò người khác mà, nhất định phải ôm em ấy thật chặt,, hung hăng hôn lên đôi môi của em ấy, đem em ấy giấu đi, không cho bất cứ ai nhìn thấy! Thế nhưng bây giờ vẫn chưa được, vẫn chưa đến lúc, Jung YunHo, mà phải thật bình tĩnh!

“Yun, anh đang suy nghĩ cái gì vậy?” Thấy lông mày của Jung YunHo đang nhíu chặt lại, Kim JaeJoong cũng không khỏi cau mày.

“Không... Hả? JaeJoong, cậu vừa nói cái gì?” Chẳng lẽ là nghe nhầm?

“Yun a, sao vậy, chẳng lẽ tôi không thể gọi như vậy được sao?” Tức giận.

“Không phải không phải, JaeJae thích gọi như thế nào thì cứ gọi như thế a.” Làm sao lại không thể cho được cơ chứ, vui mừng còn chưa kịp đây này.

“Yun, tôi đói bụng, chúng ta mau đi ăn cái gì đi

” Kim JaeJoong kéo lấy cánh tay của Jung YunHo, bắt đầu dùng thanh âm mềm mại đầy nũng nịu.

“Được

” Jung YunHo trong lòng vui mừng gấp bội.

Kim JaeJoong hướng về phía Jung YunHo lè lưỡi mỉm cười, rồi chạy về phía trước.

Mà Jung YunHo thì ngăn người đứng tại chỗ, trước mắt tất cả đều là vẻ mặt tươi cười của cậu. Ai, như vậy mà còn có thể nhẫn nhịn không hôn lấy em ấy, đến chính mình cũng cảm thấy bội phục cái nghị lực phi thường này a.

Jung YunHo ngăn người, không hề chú ý đến lúc đó, Kim JaeJoong – người đưa lưng về phía hắn đang cong khóe môi đầy quỷ dị.

Thấy Kim JunSu đem quả táo đã được gọt sạch sẽ đưa tới trước mặt mình, dùng sức quơ qua quơ lại, Park YooChun mới hồi phục tinh thần.

“Cảm ơn.” Park YooChun tiếp nhận quả táo, nhẹ nhàng cắn lấy một miếng, nhai một cách đầy máy móc, ánh mắt của hắn lại bắt đầu mơ hồ bất định, không biết đang suy nghĩ điều gì.

“Xin lỗi...” Trầm mặc một lúc lâu, Kim JunSu mới mở lời.

“Hửm?” Park YooChun nhất thời không biết phản ứng ra sao.

“Đều là do tôi... Anh mới bị thương thành cái dạng này...” Thanh âm của Kim JunSu rất nhỏ.

“Đây không phải là lỗi của em...”

“Thế nhưng... thế nhưng...” Nói xong, nước mắt của Kim JunSu liền rơi xuống.

“SuSu?” Thấy nước mắt của Kim JunSu, Park YooChun tay chân luống cuống, “Em sao vậy? Không phải tại em, anh đau lòng không phải bởi vì bị thương, chỉ là thua một trận đấu nên buồn mà thôi!”

“Không đúng, nếu như chỉ vì trận đấu, anh sẽ không trở nên như thế này!” Kim JunSu trái lại càng khóc ác hơn.

“Nhưng mà đó không phải là trận đấu bình thường a...” Park YooChun thở dài, “Chúng ta không phải có giao ước sao?”

“Hả?” Kim JunSu mở to hai mắt nhìn.

“Nếu thua trận, thì em sẽ không hẹn hò với anh...” Park YooChun vẽ mặt tiếc nuối.

“Anh...” Rốt cuộc là vì điều đó sao? Khuôn mặt của Kim JunSu không khỏi ửng hồng.

“SuSu, cho dù có nói như thế nào đi chăng nữa, thì anh thực sự rất thích em, cho nên, chỉ cần em không có việc gì thì tốt rồi...” Park YooChun nhìn Kim JunSu, vẻ mặt nghiêm túc.

Quả thực, khi hấn cảm giác được bàn tay của Kim JunSu đang nắm chặt lấy thắt lưng mình đột nhiên buông ra trong nháy mắt, trái tim lập tức như muốn ngừng đập. May là JunSu không có việc gì, nếu không những người đó nhất định phải chết.

Thấy Park YooChun nghiêm túc như vậy, Kim JunSu trái lại không biết phải nói điều gì, chỉ cúi thấp đầu, khuôn mặt càng ngày càng ửng đỏ.

“Su...” Park YooChun cũng không biết nên nói sao cho phải.

Park YooChun?

Park YooChun là ai vậy?

Đúng rồi, chính là cái người đang nằm trên giường bệnh a.

Nhưng tại sao anh ấy phải nằm trên giường bệnh?

Vì... cứu mình.

“YooChun...”

“SuSu, anh không hề trách em.”

“Tôi muốn nói...”

“Không sao cả, việc bị thương và vân vân, không được tính.”

“Thế nhưng...”

“Không có thế nhưng gì cả, SuSu, một là em cười, hai là nổi giận, có được không? Nói chung đừng giống như lúc này, em cau mày như vậy anh sẽ cảm thấy rất áy náy, anh thích bộ dạng vui vẻ của em...”

“Park YooChun!!!!” Sau khi bị ngắt lời lần thứ n, một người tốt tính như Kim JunSu cũng nhịn không được mà bùng nổ, “Anh cầm cái miệng lại cho tôi, nghe tôi nói hết đã!!!”

Thật sự rất khó khăn mới có thể hạ quyết tâm mà nói, thế mà cái người kia lại nhấn tâm phá hỏng bầu không khí này.

“Ừm... Em... Em nói...” Park YooChun bị cơn tức giận đột ngột của Kim JunSu làm cho hoảng sợ.

“Park YooChun, anh đừng có bày ra cái bộ dạng bị tổn thương nữa! Anh lần này không thắng trận đấu là bởi vì tôi, cho nên trận đánh cược này coi như tôi thua!”

“Hả?” Park YooChun thấy Kim JunSu xoay người, một bên má có hơi ửng đỏ mà vừa mừng vừa sợ, dường như đã hiểu được điều gì, “SuSu, em không cần phải miễn cưỡng... Em còn ghét anh mà...”

“Ai nói tôi không thích anh??” Lời vừa thốt ra khỏi miệng, Kim JunSu lập tức phát giác ra rằng mình đã lỡ mồm, liền quay đầu sang một bên. Nửa ngày không thấy phản ứng của Park YooChun, nó nhịn không được mà len lén liếc qua nhìn nhìn, lại thấy Park YooChun mang theo một nụ cười thật tươi mà nhìn nó. Lúc này mới biết mình đã bị mắc lừa, khuôn mặt của Kim JunSu lập tức đỏ bừng, lan đến tận cổ và mang tai.

“SuSu,” Thanh âm thực ôn nhu, khiến cho Kim JunSu phải nhìn qua, lại nhìn thấy người ngồi trên giường bệnh đang ngoắc tay về phía mình, “Đến đây.”

Mặc dù có chút tức giận, nhưng vẫn đi tới ngồi xuống cạnh giường.

Còn chưa ngồi vững, tay phải đã bị kéo tới, cả người liền bị sức mạnh của ai đó ôm chặt vào lòng, chưa kịp hoảng sợ kêu lên, thì một thứ mềm mại ấm áp liền phủ xuống, cướp đi ngôn ngữ và hô hấp của Kim JunSu.

Cái tên sắc lang này! Chậm rãi nhắm mắt lại, mặc dù trong lòng đang muốn mắng chửi, nhưng trên mặt Kim JunSu, vẫn hiện lên ánh cười.

7. Chương 7

Jung Yunho và Park Yoochun hoàn toàn như trước đây đứng chờ ở cổng trường Shin Ki, sau khi tan học, những người học sinh vội vàng chạy về nhà hoặc tụ tập đi chơi đều nhìn thấy hai người con trai tuấn tú đứng giờ đều tới nơi này, riết cũng thành thói quen. Và đương nhiên, bọn họ cũng biết hai người đó đang đợi ai.

Kim Jaejoong cùng Kim Junsu từ xa bước đến, Park Yoochun lập tức nhào tới ôm lấy Kim Junsu, nhắm ngay khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng của nó mà hôn một trận đầy mãnh liệt, sau đó bị đánh bay không chút lưu tình. Mà Jung Yunho cùng Kim Jaejoong thì về mặt hắc tuyến từ từ tránh xa khỏi hai con người kia, giả bộ làm ra vẻ không quen biết bọn họ.

Trong mắt học sinh của trường cao đẳng Shin Ki, đó chính là một loại hạnh phúc khiến người ta phải hâm mộ, thậm chí là ghen tị với hai người kia.

Thế nhưng, Jung Yunho và Kim Jaejoong bên này, hoàn toàn không phải là cái dạng đó.

“Yunho, tao nói này, sao mày còn chưa chịu đối phó với anh trai của SuSu vậy hả?” Đây là câu mà mỗi ngày Park vương tử đều phải nói với Jung kỹ sư một lần.

Kỳ thực Jung Yunho hẳn làm sao lại không muốn sớm tới cái ngày ‘được ôm mỹ nhân về’ cơ chứ? Chỉ là mỗi lần có điều ám chỉ hoặc có hành động tiến thêm một bước đối với Kim Jaejoong, hẳn đều bị cậu ngăn lại, cũng không biết cậu là cố ý hay vô tâm nữa.

Làm sao bây giờ? Chẳng lẽ phải học theo chiêu thức quấn chặt không buông của Park Yoochun, hay là trực tiếp hành động?

“Yun! Anh có nghe hay không a?!”

Thanh âm bất mãn khiến Jung Yunho lấy lại tinh thần, thấy Kim Jaejoong đang trừng mắt nhìn chằm chằm vào mình, gương mặt hơi phồng hồng, hiển nhiên là bởi vì bị ngớ lơ mà giận dữ.

“Xin lỗi, tôi không chú ý cho lắm.” Xấu hổ cười cười.

“Yun, anh có bị bệnh không thể, tại sao dạo này hay thất thần vậy?” Về tức giận trên khuôn mặt của Kim Jaejoong bị sự lo lắng thay vào.

“Làm sao cơ? Đúng rồi, cậu vừa nói cái gì vậy?” Thấy bộ dạng lo lắng của Kim Jaejoong, Jung Yunho trong lòng không biết nên lo hay mừng.

“Tôi nói, chúng ta đem Junsu quăng cho Yoochun, rồi đi về nhà ăn cơm.”

“Vậy bọn họ thì tính sao đây?”

“Bảo Junsu buổi tối ở lại nhà của Yoochun, còn anh cùng tôi đi chơi.” Nói xong, Kim Jaejoong đã lấy điện thoại di động ra bấm bấm.

“Jae...”

“Này, Yoochun a, Junsu giao cho cậu, bảo nó buổi tối ngày hôm nay ở lại nhà cậu, tôi và Yunho đi về trước.” Kim Jaejoong nhấn tin.

Ai

Jung Yunho không khỏi cảm thán. Có anh trai nào như vậy không hả trời? Dem chính em trai của mình đẩy vào chỗ chết. Yoochun bây giờ nhất định đang rất sảng khoái đây, mình có nên đi khuyên nhủ JaeJae không nhỉ? Hắn nghĩ đi nghĩ lại, như vậy không phải là đúng lúc sao? Chỉ còn có hai người, cơ hội khá lớn a!

“Yun, anh vừa nói cái gì?” Kim Jaejoong tắt điện thoại, thấy Jung Yunho đứng bên cạnh đang cười khúc khích, không khỏi nhíu nhíu lông mày.

“Không... Không có gì. Tôi nói là chúng ta nên đi mua đồ ăn.” ‘Hạnh phúc ảo tưởng’ vừa chạy đến đã liền bị bạn nhỏ Jung cuống quýt giấu đi.

“À ha, tôi suýt quên mất~~ Vậy chúng ta đi thôi

~” Kim Jaejoong nói xong liền kéo lấy cánh tay của Jung Yunho, thấy bộ dạng hắn có chút phản ứng, liền cúi đầu không đối, khẽ mỉm cười.

Ăn xong cơm tối, Jung Yunho tựa vào cánh cửa phòng bếp nhìn Kim Jaejoong đang bận rộn rửa bát.

“JaeJae, chúng ta như vậy nhìn có giống vợ chồng không?” Không thêm suy nghĩ, cứ như vậy mà nói ra, “Vợ nấu cơm cho chồng ăn, ăn cơm xong, chồng nhìn vợ rửa bát.”

“Ai là vợ của anh!” Giọng điệu đầy tức giận nhưng không che được hai gò má đỏ ửng, Kim Jaejoong xoay người ra sức đem bột biển trên tay mình vẩy vào người Jung Yunho.

Jung Yunho le lưỡi, nghiêng mình chạy ra khỏi phòng bếp.

“Đừng có mà bỏ chạy!” Kim Jaejoong buông chén đĩa đã rửa sạch được phân nửa, qua quýt lau tay rồi đuổi theo.

“Cậu không bắt nổi tôi đâu! Không bắt nổi đâu

” Jung Yunho nhảy tưng tưng trên ghế sofa, hét chạy đến phòng ăn lại chạy đến phòng sách, đang chạy nhưng vẫn không quên mà quay đầu lại làm mặt quỷ.

“Đừng có mà chạy!” Kim Jaejoong đuổi theo không ngừng.

Kim Jaejoong đuổi theo Jung Yunho ‘bịch bịch bịch’ lên lầu, quẹo một cái, nhưng không thấy hắn đâu.

Hàng lang trống trơn, cửa phòng cũng đóng chặt, bóng dáng của Jung Yunho ở đâu?

Vừa nhìn hai bên trái phải, không xác định chắc chắn rằng Jung Yunho đang ở trong căn phòng nào. Tên Jung Yunho này, trốn đi đâu mất rồi?

Tùy ý đi đến cuối hành lang, cánh cửa phòng bên phải phía sau Jung Yunho đột nhiên ‘két’ một tiếng rồi mở bung ra, sau đó thì cảm thấy có một bàn tay đem chính mình ra sức túm lấy. Đến khi phản ứng trở lại, cả người đã bị giữ chặt trên cạnh cửa, trong vòng tay của Jung Yunho.

Jung Yunho tựa tiểu phi tiểu1 nhìn đôi mắt to tròn còn có chút mơ màng của Kim Jaejoong.

Cảm thấy toàn thân không được tự nhiên, vừa giương mắt thì lập tức chạm phải ánh mắt của Jung Yunho, khuôn mặt của Kim Jaejoong nhanh chóng nóng bừng lên, tận lực không chú ý đến tia sáng lóe lên trong mắt của Jung Yunho, Kim Jaejoong vì muốn phá tan cái bầu không khí vừa kì lạ vừa gượng gạo nên liền vươn tay chọt vào khuôn mặt của Jung Yunho, vừa chọt vừa nhỏ giọng oán giận: “Tôi cho anh chạy, cho anh chạy luôn đó! Đuổi theo một chết đi được~~”

Bộ dạng như một người vợ nhỏ của Kim Jaejoong rốt cuộc lại khiến Jung Yunho không thể khống chế được chính mình, cúi đầu hôn xuống cái miệng nhỏ nhắn. Đôi môi vừa mềm mại lại ngọt ngào, khiến thân thể kích thích một trận điện lưu.

Chỉ là một va chạm nhỏ cũng đã khiến Kim Jaejoong trở tay không kịp mà trợn to con ngươi đen nhánh. Jung Yunho đột nhiên nắm chặt lấy vai cậu, nhìn thật sâu vào đôi mắt to tròn mỹ lệ kia, dùng thanh âm nghiêm túc nhất, chân thật nhất, ôn nhu nhất mà nói rằng: “Jae, anh thích em!”

Thanh âm của Jung Yunho rất nhẹ, tựa hồ như không muốn làm Kim Jaejoong hoảng sợ. Kim Jaejoong chớp chớp đôi mắt to trong veo như nước, có chút ngẩn ngơ mà hỏi: “Yun, anh nói cái gì?”

“Anh thích em, Jae! Anh nói anh thích em, anh muốn cùng em ở chung một chỗ!” Thanh âm trầm thấp lần thứ hai từ từ truyền vào bên tai, Kim Jaejoong lại cúi đầu.

Những lọn tóc nhỏ che khuất một nửa khuôn mặt nên Jung Yunho không nhìn thấy vẻ mặt hiện tại của Kim Jaejoong, hẳn có chút lo lắng mà chờ đợi, cuối cùng lại cảm thấy đôi vai của Kim Jaejoong hơi run lên.

“Jae, em làm sao vậy?” Jung Yunho cuống quýt nâng khuôn mặt của Kim Jaejoong lên.

Một giây sau, Jung Yunho vẫn còn ngạc nhiên với khuôn mặt ‘đạt được ý đồ’ của người đẹp trước mặt mình, trên khuôn mặt còn kèm theo một nụ cười vừa kiêu ngạo lại đầy tà khí, giây tiếp theo, cổ đã bị hai cánh tay vòng qua, nghe được bên tai truyền đến thanh âm “Yun a~” rồi sau đó là một tiếng thở dài, lại cảm thấy vòng tay đang quàng qua cổ mình ngày càng xiết chặt lại, khiến Jung Yunho không thể hít thở không khí. Sau đó, thanh âm mềm mại trước đó cũng trở nên có chút tức giận:

“Anh rốt cuộc cũng chịu thừa nhận thích tôi rồi sao?!”

“...Jae...” Jung Yunho khó khăn lắm mới phát ra được vài âm tiết, không thể giải thích, chỉ có thể mở to hai mắt nhìn cậu.

Kim Jaejoong buông cánh tay đang siết lấy Jung Yunho ra, cái miệng nhỏ nhắn lại chu lên: “Tôi còn tưởng rằng tôi đã đoán sai rồi chứ~~”

“Em biết anh thích em?” Giật mình.

“Tôi cũng đâu phải là một thằng ngốc đâu, làm sao lại không nhìn ra cho được?” Ánh mắt tỏ vẻ xem thường, “Nhưng mà, nếu như anh không chịu nói ra thì tôi đã bỏ cuộc rồi.”

“Bỏ cuộc? Jae, ý của em là, em cũng thích anh?” Đây là một điều kinh hỉ a.

“Hừ!” Kim Jaejoong quay mặt qua chỗ khác, không ngờ lại bị Jung Yunho nhìn thấy một mặt đỏ ửng phía sau lỗ tai.

“Jae, anh thích em! Thích em! Thích em!” Jung Yunho ôm lấy khuôn mặt của Kim Jaejoong, lặp đi lặp lại.

“Biết rồi!” Khuôn mặt của Kim Jaejoong càng đỏ hơn, lần thứ hai quay đầu sang một bên, đưa tay vịn nắm cửa, “Tôi còn phải rửa bát cho xong nữa.”

“Không cho em đi!” Jung Yunho dùng sức đem Kim Jaejoong kéo vào trong lòng, nhẹ nhàng ghé vào tai cậu hà hơi, “Jae, em còn chưa nói có thích anh hay không đấy.”

“Tôi...” Kim Jaejoong run lên, giãy dụa nhưng không thể thoát ra, lúc này, bàn tay to không an phận của người nào đó đã bắt đầu sờ soạn trên lưng cậu.

“Em làm sao vậy?” Bàn tay tiến đến quần áo của Kim Jaejoong, Jung Yunho tâm địa xấu xa cắn lấy vành tai của cậu, hơn nữa còn rõ ràng cảm nhận thấy người trong lòng đang có chút run rẩy.

Hai tay lần thứ hai vòng qua cổ của Jung Yunho, Kim Jaejoong nỉ non mở miệng: “Em thích anh, Yun!”

Đang muốn ngoác miệng cười, người trong lòng đã nhân cơ hội mà đắc ý dùng sức giãy dụa thoát ra, sau đó hai tay liền găng sức, khi hẳn còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra thì thấy mình đã ngã xuống giường. Jung Yunho thâm kêu không tốt, bỗng thấy Kim Jaejoong ngồi trên người mình, thân thủ bắt đầu cởi nút áo trên áo hắn ra, vừa cởi vừa hung hăng nói: “Anh cũng dám khiêu khích tôi sao?!”

“Này, Jae! Em muốn làm gì?” Cảm thấy bất thường, Jung Yunho liền vội vàng nắm lấy tay của Kim Jaejoong.

“Ăn anh!” Câu trả lời ngắn gọn mà súc tích, Kim Jaejoong vẻ mặt đầy nghiêm túc nói.

“Ăn anh?” Jung Yunho thiếu chút nữa sặc nước bọt, “Jae, em là vợ của anh a~~”

“Ai là vợ anh!” Con mắt của Kim Jaejoong đã muốn trừng đến lòi ra ngoài, “Cho anh hai lựa chọn: một là bị tôi ăn, hai là bị tôi đá văng ra ngoài!”

“Jae... Anh không chọn cái nào cả...” Tay đột nhiên dùng sức đem Kim Jaejoong kéo trở lại, Jung Yunho xoay người đè lên trên. Thỉnh thoảng cũng phải học theo điểm cường ngạnh của Park Yoochun một chút.

“Buông, anh đi xuống cho tôi!” Kim Jaejoong liều mạng giãy dụa, không có tác dụng.

“Jae... Muốn ăn thì phải là chính anh ăn cơ...” Jung Yunho vẽ mặt ám muội cười cười.

“Không được! Anh đi xuống cho tôi!” Tiếp tục liều mạng giãy dụa, lại chẳng có tác dụng.

“Không được nháo, Jae!” Đe dọa.

“Không được! Không được! Tôi không muốn nằm dưới!!!!” Kiên trì bền bỉ liều mạng giãy dụa, nhưng vẫn chẳng có tác dụng chút nào.

“Jae! Anh bực rồi nhé!” Jaejoong nhú mày, cúi người xuống phía dưới.

Sau đó, mặc kệ Jung Yunho đã dùng phương pháp gì, trận cãi vã nho nhỏ ở đây cuối cùng cũng tạm thời ngừng lại.

Rồi sau đó, Jung Yunho cũng không cho Kim Jaejoong cơ hội để nằm trên nữa.

Cho đến mãi mãi về sau, dường như cuộc sống vẫn luôn phát triển đến một hướng vô cùng tốt đẹp, tuy rằng mỗi ngày đều đến trường rồi tan học, nhìn như không hề thay đổi, nhưng một cuộc sống đơn điệu như vậy, bởi vì có một chút hạnh phúc nho nhỏ mà trở nên vô cùng đáng yêu. Kỳ thực cuộc sống vốn không nên biến chuyển nhanh chóng, vì sự giản đơn mới chính là điều hạnh phúc nhất trên đời này.

Đúng vậy~ Fight! Lovely life!

P.S:

Câu chuyện đến đây coi như đã được nửa chặng đường rồi, bất quá, vẫn còn có một số thứ mà mỗ Phi muốn nói rõ.

Đầu tiên, đã khiến những người chờ mong H thất vọng rồi... Thật sự là bởi vì mỗ Phi lần đầu tiên viết văn, không dám viết H a~~ Viết thấy khó lắm, hình tượng của ta trong lòng mọi người toàn bộ đều bị phá hủy hết cả rồi.

Thứ hai, về chuyện sau này. Kỳ thực tác phẩm đến đây coi như là đã kết thúc rồi, phong cách xem như tương đối đơn giản và thanh thoát a. Đương nhiên câu chuyện này vẫn có thể tiếp tục được, bất quá phần sau sẽ là một phong cách hoàn toàn bất đồng, ngược a, H cũng sẽ xuất hiện a (im lặng).

Cuối cùng, về tốc độ. Mỗ Phi là một đứa lười, mọi người cũng biết hết cả rồi (tự đánh), bởi vì có chút nguyên nhân, cho nên câu chuyện sau này sẽ phi thường chậm chạp, đặc biệt chậm chạp, dị thường thông thả (im lặng lần hai). Ta thật lòng không hề tin rằng mình có thể gánh vác cái tốc độ ốc sên này mà đi tới kết thúc đầu a

~Có điều này, mỗ Phi chính là muốn cảm ơn những người đã ủng hộ ta từ trước đến bây giờ, vẫn câu nói kia “Sự ủng hộ và cổ vũ của mọi người đã cho ta động lực để kiên trì tiếp tục viết văn.” Có người thích truyện của mình chính là một điều hạnh phúc a (tự ki-ing), theo cá nhân ta mà nói, chính là mong muốn mọi người tiếp tục ủng hộ ta a... (bị đánh)

Nói chung, cảm ơn mọi người, cảm ơn mọi người

~~(Phiêu
)

(1) Tựa tiểu phi tiểu: Cười như không cười. (Ta thấy ghi “Jung Yunho cười như không cười nhìn đôi mắt to tròn còn có chút mơ màng của Kim Jaejoong.” kì kì sao á, nên quyết định giữ nguyên bản Hán Việt.)

Tất cả lời trên đều là của Phi tỷ a, ta thấy cần thiết nên trans luôn a:”> Phi tỷ đã cảnh báo rồi đó nhé~~
Sau này sẽ có ngược và H đó nga~~

8. Chương 8

“Reng

~ Reng

~”

Đem đầu lưỡi đang cùng chính mình dây dưa trong miệng đẩy ra, Kim Jaejoong với tay lên chiếc bàn cạnh đầu giường để lấy điện thoại di động. Thấy điện báo hiển thị thì rõ ràng nhú nhú lông mày một chút, rồi chế trụ bàn tay đang sờ loạn bấp đui trong của mình, dùng ánh mắt ý bảo người đang đề trên thân cậu không được tiếp tục làm bất cứ hành động gì, sau đó liền cầm điện thoại lên nghe.

“A lô, tôi là Kim Jaejoong.” Ngữ khí bình thản.

“... ..”

“Đúng vậy, tôi đang ở nhà.” Nhưng lại có điểm cứng nhắc.

“... ..”

“Em ấy không có ở nhà, đã cùng bạn bè ra ngoài chơi rồi.” Càng ngày càng cứng nhắc.

“... ..”

“Đó là quyền tự do của Junsu!” Dường như có điểm tức giận.

“... ..”

“Chuyện của chúng tôi, tự chúng tôi quyết định!” Có dấu hiệu muốn nổi khùng.

“... ..”

“Thực xin lỗi, điều này e rằng tôi không thể đáp ứng được.” Cố gắng kiềm chế.

Không biết người đang cầm điện thoại kia đang nói về cái gì, bất quá từ ngữ khí của Jaejoong có thể hiểu được đó không phải là một cuộc nói chuyện vui vẻ gì cả, vì vậy, tuy rằng trước đó đã bị Jaeyong dùng ánh mắt cảnh cáo, nhưng vẫn đối với cuộc trò chuyện dài dòng này biểu lộ một chút bất mãn. Nghĩ, tay đã một lần nữa dán lên eo bụng của người đang nằm dưới thân mình, đầu lưỡi cũng bắt đầu đùa giỡn nụ hoa phấn hồng trước ngực cậu.

“A~~”

Tiếng rên rỉ bất giác bật ra khỏi miệng, Jaejoong lập tức lấy tay che miệng mình lại, hít sâu một hơi, nói: “Không có gì, chỉ là đụng trúng bàn mà thôi.”

Vừa dứt lời, một trận tê dại từ trước ngực cùng hạ thể liền truyền đến, Kim Jaejoong kiên cường tự trấn tĩnh bản thân mình rồi nói hết câu “Tôi còn có việc, khi nào rảnh sẽ gọi lại.” rồi cúp điện thoại, tiếng rên rỉ lại không thể đè nén mà phát ra ngoài: “A~~ Yun~~”

Trùng đôi mắt to nhìn người đang đề trên mình, Jaejoong im lặng tỏ vẻ bất mãn, Yunho dường như lại không nhìn thấy, cười hỏi: “Ai gọi vậy?”

“Một người nào đó...” Đôi mắt Jaejoong trở nên âm trầm.

Yunho nhìn thấy đôi mắt ấy, nhưng cũng không muốn ép cậu phải nói, vì vậy liền cúi người xuống, động tác trên tay ngày càng tăng nhanh.

“A... Yun... A... A... Yun... A...” Jaejoong vịn vịn thân thể.

“Reng reng

Reng

” Điện thoại di động lại vang lên, lần này là của Yunho.

“A... Yun... Yun... Đừng... Không được...” Điện thoại kiên nhẫn vang lên, Jaejoong rút cuộc đưa tay ngăn cản Yunho, cầm chiếc điện thoại lên, “Điện thoại...”

Jaejoong vẫn thở hổn hển, tóc bởi vì mồ hôi mà bết lại trên mặt, đôi mắt to mờ màng phủ một tầng hơi nước, Yunho cảm thấy tâm phiền ý loạn, cầm lấy điện thoại rồi ngồi xuống cạnh giường, trong lòng thầm ra sức mắng chửi cái người gọi điện thoại này.

“Ai vậy!?” Ngỡ khí rõ ràng là vô cùng tức giận.

“Yunho a, Jang giáo sư bảo mày mau tới trường học một chuyến...” Vừa nghe thanh âm của Yunho, Park Yoochun đã biết rằng chính mình chắc chắn đã quấy rầy ‘chuyện đó’ của hắn.

“Ngay bây giờ?” Yunho bực bội kéo chăn ra, trên người tràn đầy vết tích hoan ái đêm qua.

“Đúng vậy!” Yoochun cẩn thận, chẳng dám nhiều lời, nếu chọc giận Yunho vào lúc này, có thể chính mình sẽ húng đủ hết đó a.

“Được.” Yunho trả lời cho có lệ.

Nghe thanh âm vội vàng từ đầu dây bên kia, Yoochun không khỏi thở dài, Yunho hiện tại nhất định là sắp đi tới nơi rồi a. Sáng sớm đang bận ‘vận động cơ thể’ thì lại bị điện thoại của Jang giáo sư phá sạch, thử hỏi xem có tức không?

Vội vàng cúp điện thoại, Yunho lại phát hiện không thấy cậu đâu, bỗng nhiên nghe được tiếng nước, Yunho quăng điện thoại xuống rồi bước nhanh về hướng phòng tắm.

“Sao vậy?” Thấy khuôn mặt Yunho phồng lên như cái bánh nhân đậu mà bước vào, Jaejoong – người đang ghé vào bên cạnh cái bồn tắm lớn không khỏi có chút buồn cười.

“Cái ông già Jang Woo Hyuk kia vội vội vàng vàng gọi cho anh, thật là.” Yunho cũng ngồi vào bồn tắm lớn.

Jaejoong ghé vào cạnh cái bồn tắm lớn, nghiêng đầu nhìn về phía Yunho, mỉm cười đầy quyến rũ. Yun của cậu chính là như vậy, tuy rằng vừa cao to vừa suât khí, cả người tỏa ra khí phách không ai bì nổi cùng với khí chất của vương giả, thế nhưng tính cách thật sự lại giống như chiếc bánh nhân đậu dính dính đáng yêu, đặc biệt là khi đứng trước mặt mình, quả thực là như một đứa con nít.

Yunho nhìn chăm chú vào khuôn mặt mỉm cười đầy vui vẻ của Jaejoong, ánh mắt hơi di chuyển, liền nhìn thấy mái tóc đen nhánh mượt mà xõa xuống bờ vai, lâu lâu lại nhỏ xuống vài giọt nước, trượt xuống làn da tuyết trắng bởi vì hơi nóng mà phiểm màu phấn hồng nhàn nhạt, cổ cùng bả vai còn có vài vết tích to nhỏ màu mận chín. Yunho chỉ cảm thấy một luồng nhiệt khí từ bụng dưới bỗng dâng lên, hắn hít mắt lại, bàn tay to mò tới thắt lưng của Jaejoong, đem cậu ôm vào trong lòng, phát ra thanh âm khàn khàn mà trầm thấp: “Jae, chúng ta tiếp tục...”

“Không được.” Jaejoong giãy giụa hồng thoát ra, “Phải đi đến trường chứ.”

“Jae~~” Lôi cái mặt phồng phồng như bánh nhân đậu ra để làm nũng.

“Không được!” Jaejoong đứng dậy lôi khăn lông, bước ra khỏi cái bồn tắm lớn, xoay người lại rồi chỉ chỉ vào mũi Yunho, “Ai bảo anh nói xấu Jang giáo sư!”

“Jae

” Nhìn Jaejoong ra khỏi phòng tắm, Yunho vẻ mặt tràn đầy thất vọng. Em thể nào lại đi thích cái ông Jang Woo Hyuk đáng ghét đó cơ chứ!!

9. Chương 9

Người đã tốt nghiệp đại học thông thường đều tương đối nhàn rỗi, Kim Jaejoong vẫn luôn luôn chạy tới trường học, còn loại người lười biếng như Jung Yunho cũng chỉ có suy nghĩ đứng lên thì mới đi một vòng. Còn Park Yoochun, vì theo một người lớp dưới tên Kim Junsu, mà mỗi ngày đều đúng giờ xuất hiện tại trường học.

Thành tích tốt đối với mọi người cũng chẳng có chút quan trọng gì, Jung Yunho có lẽ cũng là người không hề đem thầy cô giáo để vào mắt nhưng hẳn đối với Jang Woo Hyuk giáo sư vẫn nhượng bộ ba phần, nguyên nhân là gì ư, hiển nhiên là bởi vì bảo bối Jaejoong của hắn thích chết vị giáo sư già nhả dạy kinh tế này.

“Jang giáo sư...” Yunho đẩy cửa tiến vào.

“Em đã đến rồi a! Sao lại chậm như vậy?” Jang giáo sư ngồi viết tài liệu, ngay cả đầu cũng chưa thềm ngừng lên.

Yoochun đứng bên cạnh rõ ràng nhìn thấy trên mặt Yunho có gân xanh nổi lên.

“Jang giáo sư

~” Cùng với thanh âm ngọt ngào, một người nhanh chóng chạy đến, tiến lên ôm lấy cổ của Jang giáo sư.

“Ai nha, Jaejoong cũng tới a~” Nói xong, Jang giáo sư vuốt vuốt mái tóc của Jaejoong.

Ánh mắt của Yoochun khẽ lướt qua, quả nhiên thấy tay của Yunho gắt gao nắm chặt thành quả đấm, mặt đen hơn phân nửa, rõ ràng là có điềm báo nổi lên.

“Giáo sư, ngài gọi lại có việc gì ạ?” Nghiến răng phun ra một câu, tình cảnh trước mắt sợ rằng đã đạt đến cực hạn độ kiềm chế của Yunho.

“Cũng không có chuyện gì, chính là thấy em đã có một thời gian dài không có đến trường học, cần phải đến để lộ cái mặt ra chút.” Jang giáo sư hơi hột nói, còn sừng nịch vỗ vỗ lưng Jaejoong – người đang ở trong lồng ngực mình.

Yoochun nuốt xuống một ngụm nước bọt, có chút lo lắng nhìn Jang giáo sư. Thầy ấy vui đùa cũng không tránh khỏi quá độ.

Jung Yunho bước lên phía trước, hai tay đập vào bàn, đang muốn phát cáu, lại thấy Jaejoong ngẩng đầu, mở to đôi mắt đen nhánh trừng về phía Yunho, dùng giọng điệu nũng nịu nói rằng: “Jung Yunho anh muốn làm gì? Anh có tin không, anh bước lại đây đi, tôi liền một cước đem anh đá văng đến Sahara, cho anh tự sinh tự diệt!”

Ngữ khí mềm mại, ngôn từ cường ngạnh. Đôi khi Yoochun cảm thấy hơi kì quái, hẳn tại sao lại cảm thấy trên người của Jaejoong có một chút sắc nhọn cùng lạnh thấu xương.

Thấy Yunho mặc dù trong ánh mắt đều muốn phun ra lửa, nhưng không hề di chuyển thêm một lần nào nữa, Yoochun không khỏi cảm thán, quả nhiên là vô quýt dày có móng tay nhọn.

Jung Yunho cùng Park Yoochun đều là người điển hình xuống giường đã bị vợ ‘đặt ở dưới thân’, danh hiệu đường hoàng là ‘muôn đời yêu vợ’, nói trắng ra là nghiêm trọng ‘viêm phế quản’.

Viêm phế quản: hết sức bị ức hiếp (Nói trắng ra là sợ vợ =))))))))))

10. Chương 10

Đến buổi trưa ngày thứ hai, Jung Yunho vẫn bày ra khuôn mặt cứng ngắc như cũ.

Park Yoochun dường như có chút đăm chiêu mà nhìn Kim Jaejoong đang bận rộn trong phòng bếp, vỗ vai Yunho, rồi ghé vào lỗ tai hắn hạ giọng hỏi: “Hôm qua là bàn phím1 hay bàn xát2?”

Yunho liếc hắn một cái, vô cùng không cam chịu mà nói rằng: “Bên trái bàn phím, bên phải bàn xát, một giờ đổi một lần. Cộng thêm cấm dục một tuần.”

Yoochun ngẩn người, đem cầm gối lên vai của Yunho, che miệng cố gắng để chính mình đừng bật cười to. Chẳng trách ngày hôm nay Yunho vẫn bày ra bộ mặt thúi hoắc, Jaejoong cậu cũng thật ác độc quá đi, cấm dục đến tận một tuần. SuSu nhà mình vẫn là tuyệt nhất!

“Park Yoochun! Anh và anh Yunho đang làm cái trò gì vậy hả? Anh nếu như để tôi phát hiện anh có ý đồ xấu xa nào đó, tôi sẽ một cước đem anh đập về kỷ Cambri cho anh tỉnh lại luôn đó!” Phòng khách truyền đến giọng nói của Kim Junsu.

“Anh làm sao đấy a

” Yoochun lập tức chạy như bay về hướng phòng khách, “SuSu, anh cùng em chơi game ha.”

Lần này đổi thành Yunho vẽ mặt đầy hắc tuyến. Kỷ Cambri? Cùng với Sahara của JaeJae nhà hắn vừa vụn ghép thành một đôi.

Bầu không khí trên bàn ăn có chút quỷ dị, Jung Yunho cùng Kim Jaejoong hoàn toàn lạnh nhạt, Park Yoochun cùng Kim Junsu ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Ai, vì một người tên Jang giáo sư mà lại đến mức như vậy sao?

“Junsu, buổi chiều chúng ta đi thăm Changmin đi.” Jaejoong từ nãy đến giờ luôn luôn trầm mặc cuối cùng cũng mở miệng.

“Changmin?” Junsu ngơ ngác một chút, “Nó ngày hôm qua đã đi Mỹ rồi.”

“Nước Mỹ?” Jaejoong có dự cảm không tốt.

“Ba nói dù sao cũng đang được nghỉ, chúng ta thì không thể chăm lo cho nó, cho nên để Changmin đi theo giúp đỡ ba.” Chiều hôm qua Junsu nhận được điện thoại của ba mình thì cũng có chút ngạc nhiên.

Quả nhiên, Jaejoong trong lòng hiểu rõ, con chỉ biết ba không phải sau khi gọi điện vào sáng sớm hôm qua là đã xong chuyện.

“Anh, anh làm sao vậy?” Junsu có điểm khó hiểu mà nhìn Jaejoong.

“Không có gì. Mà này, người nhà Yoochun cũng sống tại Mỹ đúng không?” Jaejoong nói lảng sang chuyện khác.

“Ha ha, bọn họ ở bên đó chỉ mở một cái công ty nhỏ nhỏ mà thôi.” Yoochun cười đáp lại.

Nói là công ty nhỏ, nhưng địa vị của họ Park tại Mỹ như thế nào, cả ba người đều hiểu rõ.

“Anh Yunho, người nhà của anh sống ở đâu?” Junsu hỏi.

Yunho chỉ cười cười, không nói gì.

Còn Yoochun chỉ khẽ nhú mày một cái.

Hôm nay, vừa mới bắt đầu ăn cơm tối, đã không yên ổn.

“Cái gì? Quan hệ hữu nghị?” Yoochun thực sự không tin lời này là từ trong miệng Junsu nói ra.

“Ừm, cùng trường nữ sinh bên cạnh...” Junsu cắn cắn môi.

“Không được đi!” Yoochun một mực gạt bỏ. Thật không hiểu SuSu giống hắc ở điểm nào nữa, hắc cũng anh tuấn tiêu sái, tài trí hơn người, vạn người mê mẩn, nhưng mà đâu có phải đi làm cái quan hệ hữu nghị gì gì đâu?

“Thế nhưng em đã đáp ứng Hyuk Jae rồi...” Lí nhí nói, Junsu len lén nhìn Yoochun một cái.

“Em...” Yoochun tức giận đến mức không thể nói ra lời. Hyuk Jae, lại là Hyuk Jae, mấy năm nay hắc cũng ăn không ít dấm chua từ thanh mai trúc mã của Junsu.

“Đủ rồi, Yoochun.” Vừa cho Jaejoong ăn cơm, Yunho mở miệng khuyên nhủ, “Quan hệ hữu nghị cũng là một phần trong cuộc sống đại học a, mà nên để Junsu đi để trải qua sự đời một lần chứ.”

“Nhưng mà,” Jaejoong một bên nhai cơm Yunho vừa dứt vào, vừa nói, “tôi không thể để cậu ăn hiếp em trai tôi như vậy được, giống như cầm xích sắt trói nó lại vậy!”

“Ok, Ok, tôi đồng ý, được chưa?” Yoochun đối hai người giọng khinh bỉ. Hắc cũng không tin nếu như ngày hôm nay người nói muốn đi quan hệ hữu nghị là Jaejoong, Yunho liền gạt đầu, hắc sẽ không lật đổ bàn mà cảm tạ trời đất.

“Việc đó...” Junsu lại sợ hãi mở miệng, “Em đáp ứng Hyuk Jae, gọi cả ba người cùng đi...”

“A ——?” Ba người đồng thanh hô một tiếng.

(1) Bàn phím: Ta không rõ cái này là cái gì nữa nhưng ta nghĩ là một dụng cụ [dùng để nấu ăn (chắc vậy)] nào đó.

(2) Bàn xát: Là dụng cụ nấu ăn đó mọi người~

11. Chương 11

Phòng Karaoke.

Jung Park hai Kim bốn người ngồi trong một góc phòng, mong đừng bị người khác chú ý đến. Nhưng ai cũng bị khuôn mặt như đá nam châm của bốn người hấp dẫn, nên đi tới đâu cũng đều là tiêu điểm.

Một người nữ sinh đáng yêu đi tới, đối Junsu nói rằng: “Em có thể hỏi tên của anh không?”

Yoochun ôn nhu cười đáp lại: “Cậu ấy không dễ chịu lắm đâu.”

Một người nữ sinh quyến rũ đi tới, đối Jaejoong nói rằng: “Nhóc đẹp trai, tên gọi là gì?”

Yunho hung hăng trừng cô ta một cái rồi đáp lại: “Cô muốn chết sao?”

Sau đó, không còn người nào dám tới quấy rầy bốn người bọn họ nữa.

Tình hình bây giờ là, một đồng nam sinh nữ sinh ngồi xung quanh cái bàn, không biết đang chơi trò gì. Mà bốn người nam sinh trên sofa trong góc phòng, hai người xanh mặt ngồi nghiêm chỉnh, một người có chút lo lắng mà nhìn người bên cạnh, một người vẫn cúi đầu.

Bầu không khí trong phòng, một bên vô cùng nóng nực, một bên rét xuống tận điểm đông.

Đột nhiên, một người đang ngồi trên bàn bỗng la to một tiếng, sau đó chợt nghe thấy thanh âm the thé của một cô gái vang lên: “Chính là anh ấy!”

Bốn người trong góc phòng cũng không khỏi nhìn qua. Chỉ thấy có một cô gái quyến rũ đang ngồi trên bàn, mái tóc uốn lộn màu hạt dẻ, khóe mắt cùng khuôn mặt càng tôn lên vẻ xinh đẹp của cô. Cô mặc chiếc váy ngắn da màu đen bó sát người không có tay áo, đùi phải thon dài vắt lên đùi trái. Một cô gái như vậy, bình thường chỉ có một từ chính xác để hình dung: Sexy!

Mà cô gái sexy này, hiện tại đang giơ cao ngón tay, ánh mắt khiêu khích, bên môi là nụ cười mỉa mai, móng tay dài nhọn chỉ về hướng người nọ, ngay chính giữa, chính là Jung Yunho.

Bên này, những người vô tội bị liên lụy còn chưa hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra, thì có người đột nhiên lên tiếng: “Bin, em thật là tinh mắt đó a, cậu bạn Jung Yunho này chính là vũ vương trường bọn anh đấy.”

“Jung Yunho?” Cô gái từ trên bàn bước xuống, bình tĩnh đi tới trước mặt Yunho, “Em biết anh.”

“Tôi không biết cô.” Yunho hơi cau mày, hẳn không hiểu tình hình hiện tại cho lắm.

“Jun Hye Bin, anh có thể gọi là Bin.” Giới thiệu đơn giản.

“Có thể nói cho tôi biết đây là chuyện gì không?” Yunho từ trước đến nay đều yêu thích những cô gái tính tình thẳng thắn và nói chuyện ngắn gọn.

“Thành thật mà nói thì rất mạo hiểm. Bọn họ bảo em chọn người cùng nhảy.”

“Vì sao lại là tôi?”

“Trực giác.”

Câu trả lời thực sự có chút mờ ám cùng khó hiểu, Yunho cũng có chút do dự. Thế nhưng đầu hắn trong nháy mắt hiện lên một suy nghĩ. Quay đầu lại nhìn Jaejoong một cái, sau đó liền đứng lên: “OK!”

Kim Jaejoong, em phải nhìn thật rõ xem người bên cạnh em chính là một người rục rịch như thế nào, anh muốn ánh mắt của em mãi mãi không còn cách nào rời khỏi người anh!

Vũ điệu khéo léo, tiết tấu nhanh lẹ, thân thể giật run, phối hợp với bước nhảy hoàn hảo, hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người. Căn phòng tối đen, chỉ có một ánh đèn le lói, xung quanh là âm nhạc ồn ào hòa cùng với âm thanh reo vang. Mà trên khuôn mặt hai người đang đắm chìm vào trong điệu nhảy đều có nét tươi cười đầy kiêu ngạo, Kim Jaejoong nhìn thấy, thực sự cảm thấy có chút gai mắt.

Không biết âm nhạc chậm lại từ lúc nào, cũng không biết điệu nhảy khéo léo từ lúc nào đã trở nên gợi cảm như vậy. Tầm lưng của Jung Yunho cùng Jin Hye Bin kề sát lại một chỗ, theo thân thể uốn lượn của cô mà chậm rãi trượt xuống.

Tiếng thét chói tai cùng với tiếng hoan hô vang lên, sau đó hai nữ sinh bên cạnh liền bàn luận:

“Chỉ có nam sinh tuyệt vời như Jung Yunho, mới xứng đôi với chị Bin của chúng ta!”

“Đúng vậy, hai người bọn họ quả thực là trời sinh một cặp.”

Những lời như thế đi qua không khí rồi chậm rãi truyền đến lỗ tai, khi trong đầu Kim Jaejoong đã tiêu hóa được toàn bộ, thì lại sinh ra một loại hàm nghĩa khác:

Chỉ có cô gái xuất sắc như Bin, mới xứng đáng được ở bên cạnh Jung Yunho.

12. Chương 12

Không nhớ mình đã đi ra phòng Karaoke từ lúc nào, trong lòng lại nổi lên cảm giác sợ hãi bốn năm, năm năm, thậm chí cả một quãng thời gian dài cũng chưa từng xuất hiện. Đến nay lại đột nhiên cảm thấy chuyện hiện tại có lẽ cũng chẳng phải bình thường. Vậy chính mình có thể như vậy cùng anh ấy đi thật xa chứ?

Từ lúc nào bản thân đã ý thức không muốn rời xa người kia, mà những câu cửa miệng như “Anh yêu em” hay “Vĩnh viễn ở cùng một chỗ” của anh ấy, mình còn có thể chống cự bao nhiêu thời gian? Biết đâu có một ngày thực sự có một người con gái hoàn mỹ thay thế được vị trí đứng bên cạnh anh ấy của mình, trở thành người được mọi người ca ngợi, hâm mộ, mà cái loại quan hệ của mình cùng anh ấy này rất khó được người đời chấp nhận.

Buồn lo vô cớ. Tự mình chán ghét chính mình, cứ tự tưởng tượng rằng đem tất cả sự tình phá hư, sẽ cho anh ấy thêm nhiều điều phiền phức. Có thể sự thật là do trời sinh ra đã mắc cảm quá mức, giống như một ngòi nổ có thể bộc phát bất cứ lúc nào, có rất nhiều chuyện bất giác lại cảm thấy lo âu. Huống hồ, hai ngày nay trong lòng vẫn không yên, chung quy cảm thấy sắp phát sinh một chuyện gì đó.

Lẽ nào chính mình thực sự suy nghĩ quá nhiều?

Cười cười tự giễu, JaeJoong đưa tay đặt lên trán.

Nhảy hết một bài, YunHo tác phong đầy anh tuấn hất tóc ngồi vào ghế sofa, mới phát hiện không thấy JaeJoong đâu.

“JaeJae đâu?” Có chút lo lắng hỏi.

“Anh hai đi rồi.” Sắc mặt JunSu nhìn không tốt cho lắm.

“Đi? Lúc nào?”

“Được một lúc rồi.”

YunHo cả kinh, lúc này mới phản ứng trở lại. Xong rồi, hẳn quên mất JaeJae của mình là một cái thùng đầy dấm chua, lần này thực sự là chữa tốt thành xấu, được một mất mười rồi. Vừa nghĩ vừa vội vàng đi ra ngoài, bên tai vang tới thanh âm của YooChun: “YunHo, lần này mày giỡn hơi quá rồi.”

YooChun quay đầu lại nhìn JunSu đang cau mày, trong lòng rất hiểu nó đang lo lắng về cái gì. Ban nãy lúc JaeJoong đi ra ngoài, trên mặt là bi thương mà không phải phẫn nộ, cái người tên Kim JaeJoong này nhất định là thích nghĩ ngợi nhiều lắm, có lẽ, giống như SuSu ngốc của hắn, có khi còn tốt hơn.

Không đành lòng nhìn JunSu cau mày, YooChun đang muốn an ủi nó vài câu, lại thấy Jun Hye Bin đi tới.

“U-know đâu?” Ngồi xuống bên cạnh YooChun, động tác Jun Hye Bin thanh nhã mà không làm điệu.

“Đi rồi.” Tuy rằng ngữ khí không mặn không nhạt, nhưng trong ngực YooChun không khỏi có chút để ý. Làm sao cô ta ngay cả tên tiếng Anh của YunHo cũng biết vậy?

“Thật đáng tiếc.” Jun Hye Bin mỉm cười đứng dậy.

“Này!” Thanh âm tinh tế, ngay cả YooChun cũng không nhận được mà quay đầu lại nhìn. Khuôn mặt JunSu có chút hồng, trong ánh mắt lại lóe lên ánh quật cường, “Cô đừng có nghĩ cách tán tỉnh anh YunHo nữa!”

Jun Hye Bin vẫn như cũ chỉ cười cười.

Trong phòng không có bật đèn, YunHo ngồi xuống bên giường, nhìn cái người đang quấn chăn kín người kia, ánh trăng yếu ớt chiếu vào, có thể nhìn thấy người trong chăn đang cuộn mình lại.

“Jae?” Nhẹ nhàng gọi.

Người trong chăn run lên, càng cuộn chặt mình lại.

“Jae~” YunHo dùng sức lôi, đem chăn ném xuống đất, hắn kéo vật nhỏ đang cúi kinh ôm vào trong lòng, vật nhỏ thuận tiện hướng bên trong co co lại, tìm một vị trí thoải mái để hắn ôm.

“Jae đang giận sao?”

Cảm giác được cái đầu của vật nhỏ dùng sức lắc lắc trong lòng mình, YunHo có chút kỳ quái, bình thường dưới tình huống này, bảo bối của hắn hẳn là đã tức giận muốn cãi lộn rồi mới đứng.

“Jae?” Đem khuôn mặt nhỏ nhắn từ trong lòng nâng lên, YunHo đối mặt với đôi mắt to ướt nước, khóe mắt có cái gì lấp lánh, lại rõ ràng đang nhấn nài không cho nó rơi xuống, trên khuôn mặt bi thương không biết đang lo lắng điều gì.

YunHo thở dài, xem ra bảo bối của hắn lại không hiểu rõ gì mà suy nghĩ vớ vẩn, đứa nhỏ này, bình thường mỏng manh, tùy hứng, thích làm nũng, rồi lại đặc biệt hiểu thắng, cho dù gặp phải chuyện gì cũng gắng gượng, làm sao cũng không muốn để mình bật khóc. Năm năm trôi qua, YunHo cũng chỉ vài lần thỉnh thoảng nhìn thấy nước mắt ứa lên trong mắt cậu.

“Sao vậy?” Một lần nữa đem đầu JaeJoong ấn về ngực, YunHo khẽ vỗ lên lưng cậu, buông ra giọng nói đầy êm dịu, “Yun làm chuyện gì khiến em khó chịu sao?”

“Không có. Lại do JaeJae quá nhạy cảm mà thôi.” Thanh âm có chút nghèn nghẹn.

“Jae, em có tin tưởng Yun không?”

“Tin tưởng.”

“Vậy em có biết Yun rất yêu em không?”

“Biết.”

“Vậy em có yêu Yun không?”

“Yêu.”

“Vậy đáp ứng Yun, đừng suy nghĩ những thứ lung tung nữa, có được không?”

“Ừm.”

JaeJoong a, đến tột cùng thì tại sao em luôn luôn lo lắng vậy? Tại sao, không thể hoàn toàn tin tưởng anh chứ? Tại sao, lại không có cảm giác an toàn?

Jun Hye Bin đứng trước cổng trường đại học Dong Bang, nhìn người qua lại.

Hiếm khi thấy Jung YunHo gần đây đi học mà lại rất đều đặn, bây giờ, khóa học buổi chiều cũng phải kết thúc rồi chứ.

Quả nhiên, chỉ một chốc sau, Jung YunHo liền từ xa bước tới, bên cạnh còn đi cùng một người. Sau khi nhìn rõ được người kia là ai, Jun Hye Bin lại nhẹ nhàng cười cười.

“Hi!” Jun Hye Bin đưa tay ngăn YunHo lại.

“Bin?” YunHo không nghĩ rằng cô ta sẽ đột nhiên xuất hiện.

“Rất ngạc nhiên đúng không?”

“Có chuyện gì?”

“Anh nói thử xem?”

Jung YunHo vẫn yêu thích tính cách ngay thẳng như cũ, không đem lời nói ra hết nhưng ý tứ lại vô cùng rõ ràng. Những người qua lại kỳ quái nhìn qua, YunHo liếc nhìn JaeJoong đang cúi đầu, đột nhiên có chút đau đầu.

“Cho dù cô có chuyện gì, thì hôm khác hãy nói. Vợ tôi muốn chúng tôi ăn bánh ngọt tại cửa hàng bên góc đường kia, đi chậm bánh sẽ bán hết.”

“Vợ anh?” Tuy rằng hỏi như vậy, nhưng Jun Hye Bin lại dường như không hề kinh ngạc chút nào.

YunHo nắm chặt lấy tay JaeJoong giờ lên, trước mặt cô ta mà lắc qua lắc lại, sau đó lớn tiếng nói như một lời tuyên thệ: “Kim JaeJoong! Vợ của tôi!”

Tuy rằng quan hệ của Kim JaeJoong cùng Jung YunHo tại trường đại học Dong Bang đã không còn là bí mật, thế nhưng YunHo lớn tiếng nói ra như vậy, chính là đã rước lấy không ít nghị luận xung quanh.

JaeJoong có chút kinh sợ lại có chút lo lắng, giờ đôi mắt to mờ màng nhìn lên, lại đối diện với ánh mắt kiên định của YunHo.

A, đúng vậy, YunHo anh ấy từ trước đến giờ cũng chưa từng hoài nghi điều gì, từ trước đến giờ cũng không thay đổi. Cứ một mực lo lắng anh ấy không tín nhiệm mình như vậy, rốt cuộc là vì cái gì cơ chứ? YunHo đã làm quá nhiều, có lẽ người không thể cho đối phía cảm giác an toàn, là mình mới đúng.

JaeJoong nghiêng đầu buông thả suy nghĩ mà nở nụ cười, vẻ tươi cười như hoa cúc đại dưới ánh mặt trời, chứa sự tín nhiệm thật sâu nặng, cùng với một chút áy náy khó có thể che giấu được.

Jun Hye Bin sau khi YunHo dắt JaeJoong đi được khá xa, vẫn như cũ đắm chìm trong vẻ tươi cười của JaeJoong đến thất thần. Đó là một vẻ đẹp hơn hẳn sự truy cầu xác thịt, giống như đoá hoa sen tuyết trong suốt long lanh, khiến người khác khi nhìn thẳng vào cậu đều cảm thấy khinh nhờn cái vẻ đẹp này, rồi lại bị hấp dẫn con mắt cùng thần kinh.

Chả trách, hai người các anh đều yêu cậu ta.

Cười cười, Jun Hye Bin lấy điện thoại ra, gửi một tin nhắn đi, chỉ có vài chữ.

Dường như là thật.

Vào thu, tiết trời chuyển lạnh, JaeJoong cảm thấy, Yun của cậu cần một cái khăn quàng cổ.

Thừa dịp lúc YunHo đi làm việc, kéo JunSu đi dạo cả một buổi chiều, thẳng đến khi JunSu gào lên ầm ĩ, mới lựa được một cái thích hợp, màu sắc, là màu trắng tao nhã.

“Anh hai a, anh không cảm thấy màu đen lại hợp với anh YunHo hơn sao?” JunSu có chút khó hiểu.

“Không được, màu đen càng khiến Yun trông lạnh khốc hơn!” JaeJoong nhận túi đồ trong tay từ nhân viên cửa hàng.

“Anh thật là buồn nôn chết đi được!” JunSu nhớ tới lúc JaeJoong bảo nhân viên cửa hàng giúp thêu dòng chữ “Yun&Jae” lên chiếc khăn quàng cổ, cố ý làm ra bộ dạng lạnh băng.

“Trẻ con thì biết cái gì?” JaeJoong lườm nó một cái, ôm chặt túi đồ.

Hai người vừa cười nói vừa bước về nhà, hoàn toàn không chú ý tới, cách đó không xa, có người đang nhìn chăm chú vào bọn họ.

“YunHo a, tại sao mày lại mang cái khăn quàng cổ có màu trắng tao nhã này vậy? Trước đây không phải đều là màu đen sao?” Mấy ngày không gặp YunHo, YooChun vui vẻ tiến lên chào hỏi.

Căn bản là không có phản ứng, người nào đó vẫn chỉ vuốt vuốt cái khăn quàng cổ rồi cười ngây ngô.

“YunHo, mày có sao không? A, cái khăn quàng cổ này là do JaeJoong tặng phải không?”

Càng cười ngu hơn, nhìn YooChun một cái: “Hi hi~”

YooChun nghĩ thầm, mày cũng là một người đàn ông hai mươi mấy tuổi, thế nào còn có thể vì một cái khăn quàng cổ mà trở nên vui vẻ như vậy? Nhìn bộ dạng này của mày, sớm muộn cũng có ngày bị JaeJoong phản công cho mà xem!!!

Còn chưa nói vài câu, YooChun đã bị điện thoại của vợ đại nhân kêu quay về, YunHo cũng muốn về sớm một chút để ăn bữa cơm thơm phức do chính vợ mình làm, điện thoại bỗng dưng lại vang lên.

“Chào, tôi là Jung YunHo.” Cũng không nhìn số điện thoại hiển thị, trực tiếp bấm máy nghe.

“Đã lâu không gặp.” Dầu dây bên kia truyền đến thanh âm của một cô gái.

“Bin?” YunHo khẽ nhú mày.

“Vẫn mang theo khăn quàng cổ, không nóng sao?” Jun Hye Bin mỉm cười nhìn nam nhân ngồi ở đối diện rõ ràng có chút bực mình, không nhanh không chậm nói.

Jung YunHo nhú mày, hẳn gọi điện thoại cho JaeJoong nói không về ăn cơm cũng không phải để chạy tới nghe cô ta nói những điều này. Bất quá ở đây quả thực có chút nóng, YunHo tiện tay cởi khăn quàng cổ xuống, đặt trên cái ghế bên cạnh.

“Tóm lại là có chuyện gì?” YunHo cũng không có tính kiên nhẫn tốt như vậy.

“Về chuyện giải thi đấu vũ đạo toàn quốc.” Jun Hye Bin đưa tờ thông báo ra, “Tôi đã tìm được một vài người không tệ, mong anh cũng có thể tham gia cùng.”

YunHo tiếp nhận tờ thông báo, nhìn kỹ vài lần, lông mày lại nhú thật chặt.

“Thế nào? Có hứng thú không? Tôi bảo đảm những người tôi tìm được đều là cao thủ, sẽ cùng anh hợp tác rất tốt.” Bin nhìn ra YunHo đã động tâm.

Sự thật là, YunHo quả thực đối với giải thi đấu vũ đạo lần này rất có hứng thú, vả lại nếu như Bin tìm được người có đủ trình độ, hẳn nhất định sẽ tin tưởng rằng mình sẽ giành chiến thắng.

“Hay anh đang cân nhắc?” Khoé miệng đang cười của Bin lại càng thêm sâu.

Quả thực là một thứ cảm dỗ rất lớn. Thế nhưng, có đúng hay không trước tiên nên nói cho JaeJae một cái?

“Reng~~ Reng~~” Điện thoại của YunHo lại tại thời điểm quan trọng mà vang lên.

“A lô, tôi là Jung YunHo.”

“... ..”

“A, YooChun, sao vậy?”

“... ..”

“Mày nói cái gì? Tao nghe không rõ!”

YunHo đứng dậy, đẩy cửa đi ra.

Bin nhìn xuyên qua kính cửa sổ, nhìn thấy Jung YunHo đang bước tới bước lui. Hắn hình như đang lớn tiếng nói cái gì đó, biểu cảm trên mặt cũng ngày càng khó coi, cuối cùng lại tắt điện thoại đi, ngay cả cùng mình chào hỏi một câu cũng không, trực tiếp chạy đi.

Lẽ nào có chuyện gì? Bin bắt đầu suy đoán, lại cười rộ lên, đại khái là có liên quan đến cái người tên Kim JaeJoong kia.

Đang nghĩ, Bin đột nhiên thấy chiếc khăn quàng cổ màu trắng đầy tao nhã đang được đặt ở một bên, cô ta cầm lên thuận tay lật lại, một góc trong khăn quàng cổ lộ ra một điểm đo đỏ.

‘Yun&Jae’

13. Chương 13

Nhận được điện thoại của YooChun, YunHo vội vàng chạy về hướng bệnh viện.

Kim JaeJoong, em là đồ ngốc, nếu như em gặp phải chuyện gì, anh nhất định sẽ không bỏ qua cho em!!!

Nhìn YunHo một đầu đầy mồ hôi chạy vào phòng bệnh, YooChun phì cười. Dù nói thế nào đi nữa, cái tên này dường như cũng cứng chiều bảo bối đang nằm trên giường kia.

“Anh YunHo~~ Huhuhuhu

Anh cuối cùng cũng tới rồi

~” JunSu khóc lóc chào đón.

“JaeJae đâu? JaeJae sao rồi?” JunSu thậm chí đã khóc thành cái dạng này, chẳng lẽ JaeJae...

“Anh YunHo

~ Huhuhuhu

” JunSu khóc càng ác hơn.

“Rốt cuộc là thế nào?” YunHo nôn nóng đến sắp muốn điên rồi.

“JaeJoong chỉ lên cơn sốt, lại ngủ không đủ, vừa rồi mới ngất đi!” YooChun nhìn bộ dạng sốt ruột của YunHo, nhin cười đến suýt bị nội thương.

“Mày có chắc không?” YunHo nhanh chóng bay tới bên giường bệnh, tỉ mỉ quan sát JaeJoong.

Trên giường bệnh, JaeJoong ngủ rất bình thản, vẻ mặt yên lặng, hàng mi cong dài theo hô hấp đều đều mà rung động, quả thực bộ dạng không hề giống như đã xảy ra chuyện gì.

“Vậy nó khóc vì cái gì?” YunHo quay đầu lại, vẻ mặt khó chịu chỉ vào JunSu vẫn còn đang khóc hăng say.

“Việc đó a...” YooChun bối rối gãi gãi đầu.

“Huhuhuhuhu

~ Lúc Hyung té xỉu, đề lên máy game của em, đem nó đề hồng luôn~~ Huhuhuhuhu

~ Máy game của em~” JunSu khóc lóc, nước mắt nước mũi tèm lem trên mặt.

Hắc tuyến.

“Vợ mày...” YunHo nhìn YooChun.

“Tao quen rồi.” Khá nghiêm túc mà đáp lại.

“Tội khinh!” JunSu chớp mắt đi đến trước mặt YooChun, “Anh có ý gì? Hả? Park Có Tiền1, anh nói rõ cho tôi biết anh có ý gì?”

YooChun thấy YunHo quăng ánh mắt đồng cảm xen lẫn với oán hận, thở dài, ôm lấy JunSu bắt đầu dất ra ngoài, vừa kéo vừa dỗ dành: “SuSu ngoan, chúng ta đi đi. Mình đã quấy rầy JaeJoong nghỉ ngơi, có YunHo ở đây là được rồi, chúng ta về nhà đi~~”

“Không! Park Có Tiền, anh nói rõ cho tôi biết, lời nói vừa rồi của anh là có ý gì! Anh không nói tôi sẽ không về nhà!” JunSu bị vác lên vai, bắt đầu đầm đầm lên lưng YooChun.

Một lát sau, thanh âm của JunSu cuối cùng cũng biến mất, YunHo mới đột nhiên nhớ tới, khăn quàng cổ JaeJae mua đâu rồi? A, là lúc ăn cơm đã tháo xuống, một hồi sau sẽ đến quán cơm tìm vậy! Vậy Bin bị mình vứt sang một bên thì sao? Thôi, mặc kệ cô ta đi!

Lại nói tiếp, mình còn chưa ăn cơm nữa! YunHo nhìn JaeJoong đang ngủ say, thở dài.

Một tuần sau, vào một buổi trưa nào đó, JaeJoong và học trưởng LeeTeuk hyung cùng nhau từ phòng học bước ra, YunHo bởi vì muốn làm việc, cho nên chưa có tới trường.

“Nói như vậy, LeeTeuk hyung, hyung rất sợ Kang In hyung sao?”

“Hơi hơi, Kang In bình thường tính tình rất tốt, nhưng khi nổi giận lên thì khá đáng sợ!”

“Thật vậy sao? Vậy em có lẽ không nên chọc hyung ấy nhỉ!”

Hai người đang cười đầy vui vẻ, đột nhiên nghe thấy phía sau có người gọi tên JaeJoong.

JaeJoong quay đầu lại. Nhìn Thấy Jun Hye Bin đang hướng cậu mỉm cười, JaeJoong kỳ quái nhìn Jun Hye Bin, cô gái cùng mình không liên quan này, tìm đến mình để làm cái gì?

“Rất kỳ quái sao,” Bin liếc mắt liền nhìn ra thắc mắc của JaeJoong, “Tôi tới tìm cậu, là vì có chuyện liên quan đến U-know.”

JaeJoong giật mình nhìn Bin, LeeTeuk đứng bên cạnh mặc dù không biết cô gái trước mặt mình là ai, nhưng cũng nhú mày.

Kim JaeJoong cùng Jun Hye Bin ngồi bên cạnh cửa sổ trong một quán café.

“Cô Jun có chuyện gì?” JaeJoong không kịp nhìn thấy sự kinh ngạc trong mắt Bin, cậu thanh nhâ nâng ly café nhấp một ngụm, đáng vẻ tự nhiên hỏi.

Bin có chút sững sờ. Người này thực sự là Kim JaeJoong bộ dạng mềm mại ngày thường hay đi đằng sau Jung YunHo sao? Dù sao vẫn cảm thấy có chút không thích hợp cho lắm.

“Cô Jun?” JaeJoong gọi một lần nữa.

Bin lấy lại tinh thần, ý thức được mình đang thất thố, vội vã đưa tờ giấy chuyển qua, giải thích: “Tôi mong cậu có thể khuyên U-know tham gia!”

JaeJoong nhìn tờ giấy trong tay, nhúu mày suy nghĩ một chút, hỏi lại: “Tại sao cô không trực tiếp đi tìm YunHo?”

Bin nhún nhún vai: “Anh ấy dường như khá lưu tâm đến ý kiến của cậu.”

JaeJoong chìm ngẫm nửa ngày. Kỳ thực cậu cũng không muốn cho YunHo đi tham gia cái giải thi đấu vũ đạo này, nam nhân hào quang bắn ra bốn phía kia, đem hấn thả trước mặt người khác, hấn sẽ rời mình ngày càng xa.

Bin nhìn ra sự do dự của JaeJoong, cô ta xưa nay cảm giác được người con trai này có ham muốn độc chiếm rất lớn, chỉ là vì cái gì mà giờ phút này trông cậu xa lạ như vậy, cảm giác áp bức tản ra làm cho người ta không rét mà run.

“Tôi nghĩ, thực lực của U-know, cậu hấn là rất hiểu rõ. Giải thi đấu lần này là một cơ hội rất tốt, anh ấy có thể giành chiến thắng. Hơn nữa, tôi nghĩ U-know hấn là cũng muốn tham gia.”

“Làm sao cô biết anh ấy có hứng thú?” JaeJoong uống một ngụm café, ngẩng đầu nhìn Bin.

“Điều này, tôi tin rằng anh so với tôi càng hiểu rõ hơn.” Bin cười.

JaeJoong lại nhúu mày.

“Nếu như...” Bin ngừng lại một chút, “Nếu như nói U-Know không đi tham gia trận đấu này, nguyên nhân hấn là do người này đây.”

“Cô Jun có ý gì?” JaeJoong có chút khó chịu mà nhìn qua

Bin chỉ cười cười, sau đó từ bên cạnh cầm lên một cái túi mà đưa qua.

JaeJoong khó hiểu tiếp nhận cái túi rồi mở ra, bên trong rốt cuộc chính là khăn quàng cổ mà mình đã đưa cho YunHo.

“Tôi đã nhìn thấy dòng chữ bên dưới,” Bin không nhanh không chậm nói, “cho nên cảm thấy tốt nhất là nên trả lại cho cậu.”

“Tại sao nó lại ở chỗ cô?” JaeJoong trừng mắt nhìn Bin, trong đôi mắt to đen nhánh loé lên ánh phần nộ.

Mà Bin chỉ nhìn cậu đầy vô tội, bĩu môi đưa hai tay ra, hướng về phía cậu vừa lắc đầu vừa nhún vai.

JaeJoong ngăn người ngồi trên mép giường, YunHo từ trong phòng tắm bước ra, vừa lau lau mái tóc sũng nước, vừa làm nũng cọ cọ trên người JaeJoong, tay cũng không an phận mà ôm lấy eo cậu: “Vợ yêu, một ngày không gặp, rất nhớ em!”

JaeJoong thả lỏng thân thể, đem đầu tựa vào bờ vai của hấn, hỏi: “Yun, anh thích nhảy không?”

“Em nói gì?” Dem mặt chôn trong cổ JaeJoong, YunHo hỏi lại.

Ngay cả trong thanh âm cũng lộ ra sự hưng phấn nhàn nhạt, JaeJoong không khỏi cảm thấy hơi buồn buồn: “Giải thi đấu vũ đạo toàn quốc kia...”

“Jae, làm sao em lại biết cái này?” Xoay vai JaeJoong lại, để mặt cậu đối diện về hướng mình.

“Tình ngờ nghe nói, anh có hứng thú không?” Mắt to âm u.

“Jae, kỳ thực...” Lòng mày YunHo dính vào nhau, muốn nói nhưng lại thôi.

Quả thực, anh ấy là rất muốn tham gia. Thực ra cho dù Bin không nói, bản thân cũng có thể hiểu rõ anh ấy nhất định sẽ có hứng thú. Không sai, nếu như anh ấy không tham gia, nguyên nhân duy nhất, chính là tại mình.

“Yun khoẻ nhất!” Một câu nói không đầu không đuôi.

YunHo khó hiểu.

“Yun nhất định sẽ thắng!” JaeJoong nhìn khuôn mặt của YunHo, mang theo nụ cười đầy diu dàng.

YunHo cười rộ lên, ngang ngược ôm lấy JaeJoong đặt lên chiếc giường mềm mại, đường cong nơi khoe miệng dần thêm sâu: “Yun bây giờ cũng rất khỏe, đúng không?”

Nón tay khiêu khích, áo ngủ rất nhanh bị ném qua một bên, bàn tay to lớn của YunHo bắt đầu dạo chơi trên bờ ngực tuyết trắng ở trước mắt.

JaeJoong vươn cánh tay vòng sau gáy YunHo, ngón tay luồn vào mái tóc đen ngắn mà vuốt nhẹ. Thân thể đã có phản ứng, lợi dụng lúc tâm tư còn có thể rõ ràng không chế được, JaeJoong hỏi một câu cuối cùng: “Yun, khăn quàng cổ em đưa cho anh đâu?”

Động tác của người trên thân rõ ràng cứng một chút, thanh âm có chút qua loa truyền tới: “Trong ngăn tủ đó. Jae, bây giờ không phải lúc để nghĩ về những chuyện khác.”

“Như vậy a.” JaeJoong than nhẹ một tiếng, nhắm mắt lại, khom người đứng lên.

Đêm, dường như vẫn còn rất dài.

Bin đã từng nói qua, với thực lực của Jung YunHo, muốn giành thắng lợi, là không có vấn đề gì.

Buổi tối ngày 24 tháng 12, ngày mai đã là trận chung kết của giải thi đấu vũ đạo, Jung YunHo rơi vào tình thế bất buộc.

Tám giờ tối, JaeJoong ngồi trước TV, bày ra một đồng tượng voi trước khi trận đấu bắt đầu. Trên TV chiếu hình ảnh YunHo đầy khí phách, hào quang bắn ra bốn phía, nhưng cách mình rất xa.

Có chút không yên lòng, lúc đồng hồ treo tường vang tròn tám tiếng, JaeJoong mới nhớ tới, YunHo có đúng hay không đã sớm phải quay về.

Rất không muốn làm phiền hắn, bởi vì ngày mai chính là trận chung kết, hắn hiện tại có lẽ đang nỗ lực luyện tập, hoặc cùng các thành viên trao đổi công việc lần cuối. Thế nhưng, thực sự rất lo lắng! Mặc kệ có đúng là vì chính mình quá nhạy cảm, lại hay nghĩ nhiều hay không, YunHo vẫn là của riêng mình. Không muốn để hắn chói mắt như vậy, không muốn để hắn bị đám người vây quanh, tuy rằng ích kỷ, thế nhưng cậu chỉ muốn hắn luôn luôn nhìn vào mỗi mình mình, mặc kệ tất cả thứ khác, không giống như bây giờ, như vậy sẽ ngày càng xa lạ.

Bởi vì mình muốn ở bên cạnh hắn mãi mãi.

Lưỡng lự hết lần này đến lần khác, JaeJoong cuối cùng cũng bất diện thoai gọi cho YunHo.

Tiếng tút tút vang lên từng đợt một, sau đó là thanh âm tắt máy.

JaeJoong rất cuộc cảm thấy sơ hãi. Không về nhà, điện thoại cũng tắt, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì rồi?

(1) Park Có Tiền: Trong Hán Việt là Phác Hữu Tiễn. Tên thật của Park dép Lào trong Hán Việt là Phác Hữu Thiên, Su béo nhà mình đổi lại thành Phác Hữu Tiễn á =]]]]]]]]]] Mà ta cũng không biết để như thế nào nên viết thành vậy luôn T T

14. Chương 14

Trên đường, taxi nhanh chóng chạy đi, JaeJoong lo lắng nhìn ngoài cửa sổ, ngay cả cắn móng tay cũng không phát hiện ra.

Gọi điện cho YooChun, YunHo cũng không có liên lạc với hắn, đang không biết phải làm sao, JunSu ở bên cạnh nhắc nhở: “YunHo hyung không phải đang tập nhảy cùng HyukJae sao?”

Điện thoại gọi tới chỗ HyukJae, HyukJae lại khó hiểu nói cho JaeJoong biết việc tập luyện đã sớm kết thúc, tất cả mọi người đã sớm quay về nhà để dưỡng sức nghỉ ngơi.

“Vậy cậu có biết YunHo đi đâu không?”

“YunHo hyung?” Người bên kia ngừng lại một chút, sau đó hét to lên: “DongHae! Sau khi kết thúc việc tập luyện, anh có thấy YunHo hyung đâu không?”

“YunHo hyung?” Một người khác kêu lên, JaeJoong mơ hồ nghe được thanh âm, “Hyung ấy không phải đã cùng Bin noona ở lại sắp xếp lần cuối cùng rồi sao?”

“Nga!” Thanh âm quay trở lại, “Nếu không anh đi vào phòng tập luyện nhìn thử xem, có thể YunHo hyung cùng Bin noona vẫn còn đang ở chỗ đó đó!”

Bin, trong đầu JaeJoong hiện ra khuôn mặt mỉm cười có chút quỷ dị, mắt phải điên cuồng mà giật nảy lên.

Cô gái này, nhất định là có vấn đề.

Cả một buổi chiều, Jung YunHo đều có chút không yên lòng.

Trước khi đi, JaeJoong còn giúp mình đeo khăn quàng cổ.

“Jae, làm sao khăn quàng cổ lại ở đây?” Minh làm thế nào cũng không tìm được, tưởng rằng lúc quên ở quán cơm mà mình cùng Bin ăn, cô ta cũng sẽ nói rằng không nhìn thấy. Làm sao bây giờ lại nằm trong tay Jae?

“Không phải vẫn nằm trong ngăn tủ sao?” JaeJoong chăm chú chỉnh vị trí của khăn quàng cổ, “Lúc trước chưa từng thấy anh đeo, còn tưởng rằng anh đã đánh mất. Anh nói ở trong ngăn tủ, em liền lấy ra.”

Đây rõ ràng là do chính mình vô dụng, làm sao khăn quàng cổ có thể thực sự ở bên trong ngăn tủ được. YunHo nhìn thẳng vào JaeJoong, muốn từ trên mặt cậu nhìn ra một cái gì đó, thế nhưng trên mặt người con trai đang chuyển tâm chỉnh khăn quàng cổ kia, vẫn là nét ôn nhu như mọi ngày.

JaeJoong a, có đôi khi, anh lại thấy, em như vậy trông thật xa lạ.

“Kim Ki Bum! Thăng nhóc kia, em đứng lại đó cho hyung!!!!”

Hai bóng người chạy tới, dọa YunHo nhảy lên.

“DongHae, đừng kích động a!” Lại thêm một người.

Ki Bum chạy phía trước, DongHae ở phía sau giống như phát khùng mà đuổi theo, HyukJae đi sau cùng.

“Bọn họ sao vậy?” YunHo hỏi Bin ở bên cạnh.

Đối phương đưa hai tay ra, tỏ ý không biết.

“Kim Ki Bum! Em đứng lại đó cho hyung! Sao lại dám ăn vụng đồ của hyung vậy hả?!!” DongHae đã hoàn toàn phát điên.

“DongHae, hyung đúng là quỷ kéo kiệt! Cùng lắm thì em đem cua lông cho hyung ăn là được chứ gì!” Ki Bum vừa chạy vừa la lên.

“Hyung khinh! Ai muốn cua lông của em cơ chứ! Có đưa cho hyung hyung cũng không thèm!” DongHae không bỏ qua, cũng không thèm tha thứ.

“DongHae anh đừng kích động, anh muốn ăn em sẽ mua cho anh!” HyukJae cuống cuống.

Cửa phòng tập luyện “két” một tiếng rồi mở ra, HanKyung phụ trách đi mua thức uống xách theo bịch túi to đứng ngay trước cửa, nhìn trong phòng một mảnh hỗn loạn, hỏi: “Sao thế?”

“A — Kyung —” Giống như bắt được ân nhân cứu mạng, Ki Bum lập tức nhào vào người HanKyung.

“Sao vậy?” HanKyung nhìn DongHae khí thế đầy hung dữ giãy dụa trong ngực HyukJae, hỏi.

“Ki Bum nó ăn đồ của nhà em.” HyukJae cười gượng hai tiếng

“Ai~” HanKyung dò ý, đem Ki Bum như con bạch tuộc đang bám vào trên người mình bỏ xuống, vỗ vai nó nói, “Bum, làm sao em lại hư như vậy, không phải hyung đã từng nói rằng em không nên ăn đồ bày rồi sao? Em ngay cả đồ với DongHae cũng ăn, không sợ bị đau bụng sao?”

HyukJae vẽ mặt hắc tuyến nhìn HanKyung: “Hyung, lời này của hyung có ý gì?”

“A —————” Quả nhiên, DongHae hoàn toàn phát khùng.

Đến khi việc tập luyện đã kết thúc, Ki Bum cùng DongHae vẫn còn dây dưa không hết. Bin tổng bốn người đang cãi nhau ầm ĩ kia đi, mỉm cười đóng cửa lại, xoay người nhìn YunHo đang ngồi bên cạnh bàn nghiên cứu nhặt trĩnh ngày mai.

“Vẫn đang nghiên cứu sao?” Mỉm cười, đưa đến một tách café nóng.

“Cảm ơn.” YunHo thuận tay tiếp nhận, uống hơn phân nửa, rồi đặt lên bàn

Bin ngồi xuống bên cạnh hắn, nhìn phòng tập luyện. Nơi này vốn là một sân bóng rổ, hiện tại lát thảm dày, cái đệm dày vừa to vừa mềm chổng lộn xộn ở một góc, bên này đặt hai ba cái bàn.

Bin từ cửa sổ nhìn trận tuyết lớn bên ngoài, ánh mắt bay tới người YunHo

Lò sưởi rất đủ, YunHo chỉ mặc áo sơ mi màu đen cùng quần jean xanh, hai cúc áo đầu mở rộng, mơ hồ lộ ra xương quai xanh. Từ góc độ của Bin nhìn qua, mái tóc đen ngắn của hắn cọ vào trán, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng mang theo vẻ chuyên chú, đường cong nơi cái cằm cứng rắn chặt đứt tại cổ áo màu đen.

“Rất đẹp a!” Bin bất giác nói ra.

“Gì?” YunHo ngẩng đầu.

“A, tôi nói tuyết bên ngoài rất đẹp.” Bin vội chuyển đề tài.

“Đúng vậy!” YunHo cũng nhìn ra ngoài cửa sổ, đột nhiên cảm thấy thân thể có chút khác thường, hắn kéo kéo áo, hỏi, “Sao nóng vậy?”

“Nóng?” Bin hỏi lại, một giây sau liền nở nụ cười.

“Mấy giờ rồi?” YunHo nhăn mày, nụ cười của Bin khiến hắn cảm thấy khó chịu.

“8:30.” Bin trả lời.

“Trễ thế này rồi sao?” YunHo hoảng sợ, đứng dậy muốn đi lấy áo khoác. JaeJae có lẽ đã sớm sốt ruột chờ mình về rồi.

Bất thường. YunHo rõ ràng cảm thấy tay chân có chút nhũn ra, đầu cũng có chút căng. Rất nóng, trong thân thể như muốn thoát ra lửa, sao có thể như vậy?

YunHo vịn tay vào bàn, ánh mắt chạm đến tách café mà mình đã uống được phân nửa. Bình tĩnh ngộ ra.

“Cô cho tôi uống cái gì?”

Bin cười cười, không nhanh không chậm bước tới, cả người dán vào người YunHo, một tay khoác lên vai hắn, một tay cởi cúc áo sơ mi của hắn ra: “Rất khó chịu đúng không? Đừng vội, chúng ta có rất nhiều thời gian.”

JaeJoong không ngừng giục tài xế, taxi cuối cùng cũng vòng một đường, đậu tại cửa sân bóng rổ.

JaeJoong chạy tới, trong tuyết dày đọng lưu lại một hàng vết chân thật sâu.

Đèn vẫn còn sáng, xem ra Yun vẫn còn ở đây.

Miệng thở hồng hển, JaeJoong giơ tay ra sức đẩy.

Cửa mở, đỉnh chỉ hô hấp.

Đôi mắt đen như mực trợn to mắt, ngoại trừ kinh hãi, thì không còn gì khác.

JaeJoong nhìn hai người trong phòng tập luyện, không phát ra được thanh âm gì.

Áo sơ mi màu đen của YunHo mở rộng, hai tay chống đỡ mép bàn, vẻ mặt ảm đạm, hơi thở hỗn hển đầy nặng nề. Giữa hai cánh tay của hắn, Jun Hye Bin toàn thân xích lửa hai tay ôm lấy cổ hắn, đang ghé vào khuôn ngực rắn chắc của hắn mà mút hôn.

Hai người nghe được tiếng mở cửa, đều nhìn qua.

“Jae ——” YunHo phát ra thanh âm khàn khàn.

Như một tiếng sấm đánh tỉnh JaeJoong, cậu bước tới trước, dùng sức lôi Bin ném xuống đất, hung hăng trừng mắt nhìn cô ta.

“Cút!” Thanh âm như ma quỷ vang lên.

Lại là cái loại cảm giác áp bách đầy đáng sợ này, thân thể Bin run lên một chút, đứng dậy bắt đầu mặc quần áo vào.

Thân thể YunHo giống như lửa đốt, trán đổ xuống những giọt mồ hôi thật nhỏ, hắn miễn cưỡng chống lên bàn nhìn về hướng JaeJoong. Áo khoác ngoài màu trắng cùng với mái tóc đen tuyền hình thành một vẻ tươi sáng đối lập, có thể nhìn rõ bờ vai của cậu đang run rẩy.

Bin quay đầu lại nhìn JaeJoong một cái, hướng về phía ngoài đi ra. Ban đầu lập kế hoạch để khiến Kim JaeJoong chứng kiến trò hay của cô ta cùng YunHo, ai biết năng lực bình tĩnh của YunHo lại kiên cường như vậy, khiêu khích hắn quả thực rất khó.

Chết tiệt! Bin thầm mắng một tiếng, lấy điện thoại ra.

15. Chương 15

“Jae ——” YunHo cố nén dục hỏa trong người, tay đặt lên vai JaeJoong.

Nhưng lại nhanh chóng bị tránh né. Giống như chính mình là một thứ gì độc hại lắm vậy.

Trong phút chốc, YunHo đột nhiên không lý do mà cảm thấy mình đang bị vứt bỏ, tuy rằng trong lòng hiểu rõ JaeJoong là hiểu lầm mình cùng Bin, thế nhưng vì cái gì, lại có một loại cảm giác chân thực rằng chính mình sẽ bị cậu cứ như thế mà đẩy ra.

Dục hỏa đốt người. Nhìn JaeJoong trước mặt đang cúi đầu, nỗi sợ hãi liền nổi lên. YunHo đã kiềm nén không được kích thích trong thân thể.

Tiến tới khóa cửa tắt đèn, dùng sức kéo JaeJoong ép buộc cậu phải đối mặt với mình, YunHo bùng tách café trên bàn chưa uống hết một hơi đổ vào trong miệng, sau đó hung hăng hôn trụ lấy môi cậu.

Phản kháng, JaeJoong giãy dụa muốn thoát khỏi, nhưng không thể vùng ra khỏi đôi bàn tay to lớn đầy mạnh mẽ của YunHo đang bám chặt lên vai mình. Đầu bị người dùng sức ấn trụ, môi bị ngậm lấy, café theo đầu lưỡi chảy qua, xúc cảm vừa nồng thơm vừa trơn mịn, theo cổ họng chảy xuống. Sau đó là lưỡi cùng lưỡi điên cuồng dây dưa, muốn tránh né, nhưng lại bất lực.

Đầu lưỡi YunHo liếm từng góc trong miệng JaeJoong, sau đó cái lưỡi nhỏ lại trong miệng cậu mà dùng sức mút mát, rồi liên tục dùng hàm răng khẽ cắn môi cậu. Café trộn lẫn với nước bọt ái muội từ khe miệng trượt xuống, tại cổ của JaeJoong lưu lại dấu vết đầy mê người.

Cơ thể thật nóng. Chỉ mới hôn thôi mà đã nóng như thế rồi sao?

JaeJoong bị hôn đến thiếu dưỡng khí, YunHo lại không có ý buông cậu ra, ngược lại vội vàng muốn trút quần áo của cậu đi.

JaeJoong cảm giác được sự khác thường của cơ thể, cậu đột nhiên nghĩ đến vẻ mặt ảm đạm vừa rồi của YunHo. Thì ra là vậy sao?

“Yun,” Thừa lúc YunHo đem môi dời xuống cái cổ, JaeJoong khó khăn hỏi, “Bin... bỏ thuốc anh sao?”

YunHo không đáp lại, hần điên cuồng xé mở vạt áo trước của JaeJoong, hôn lên một mảng tuyết trắng.

“A...” Hiệu lực của thuốc khiến cái hôn của YunHo gia tăng, JaeJoong bật ra tiếng rên rỉ.

YunHo ôm lấy JaeJoong, ngã vào đồng đệm chất chồng trong góc phòng tập luyện.

Trên đường khắp nơi tràn trề sự rộn ràng của ngày lễ Giáng Sinh, Đại tuyết đã ngừng, tuyết đọng thừa lúc trời nắng mà bắt đầu chậm rãi tan ra.

‘Giải thi đấu vũ đạo toàn quốc’ cuối cùng cũng kéo hạ màn che, DongHae chờ người đến nơi cũng không tìm được Bin cùng YunHo, đi vào phòng tập luyện nhưng vì không có chìa khóa mà phải từ cửa sổ hướng vào trong nhìn quanh, không có ai cả. Chuyện bất ngờ xảy ra khiến vài người đành phải quyết tâm đánh liều một phen, cuối cùng vẫn lấy ưu thế yếu ớt mà đoạt được giải quán quân.

Nắng chiều từ cửa sổ nhẹ nhàng đi vào, chiếu xuống tấm thảm trong phòng tập luyện, trên đồng nệm nơi tầm nhìn góc chết ngoài cửa sổ, hai người xích lõa ôm lấy nhau. Hai người an tĩnh ngủ, trên mặt tràn ngập vẻ điềm đạm hạnh phúc.

“Reng~~” Tiếng chuông cao vút quấy rầy cõi mộng, YunHo lục lọi nửa ngày trong đồng quần áo nằm tán loạn trên mặt đất, cuối cùng cũng tìm được điện thoại của JaeJoong, lập tức ấn xuống phím nghe: “Hửm?”

“Hyung! Hyung đang ở đâu vậy? Trời ơi chết em rồi!” Thanh âm của ChangMin.

“ChangMin? Sao vậy? Xảy ra chuyện gì?” YunHo nhíu mày.

“YunHo hyung? Hyung quả nhiên ở cùng với hyung em, hyung em đâu?” ChangMin dường như thực sự rất vội vàng.

“Yun... Sao vậy...” JaeJoong cũng đã tỉnh lại, dụi mắt hỏi.

“ChangMin tìm em, hình như có việc gấp.” YunHo đem điện thoại đưa đến, sau đó cầm lấy quần áo trên mặt đất bắt đầu mặc cho mình và JaeJoong.

“ChangMin?” JaeJoong hoài nghi tiếp nhận điện thoại, “Hửm?”

“Trời ơi hyung à, hyung cùng YunHo hyung đang ở chỗ nào vậy hả, có chuyện lớn rồi!” ChangMin kích động gào lên.

“Sao vậy?” JaeJoong hiển nhiên là chưa tỉnh ngủ, bộ dạng không nhanh không chậm, “Hyung và YunHo đang ở trong phòng nhảy, là chỗ sân bóng rổ ấy.”

“Trời ạ! Hai người thực sự là đang ở đâu?!” ChangMin thở dài một cái, hét lớn, “Mau chạy đi! Ba hyung đã mang người đi bắt hai người rồi đó!”

“Cái gì?” Khuôn mặt vừa nãy vẫn còn mơ màng của JaeJoong lập tức thanh tỉnh, trợn to mắt lên, “Làm sao có thể!!”

“Em cũng không biết chuyện xảy ra như thế nào, hôm nay bác trai đột nhiên nghĩ đến hyung, bác thấy hyung cùng JunSu hyung đều không có ở nhà liền tìm đến em, em còn không chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, bác trai đã gọi điện nói đi tìm hyung, bây giờ bác đã đi tìm hyung rồi, hyung mau bỏ chạy cùng YunHo hyung đi. JunSu hyung bảo hai người chạy tới Busan trước, hyung ấy sẽ cùng YooChun hyung đi giúp đỡ hai người. Không có thời gian đâu, hai người mau đi đi!”

“Ừm, bọn anh đi ngay bây giờ đây, em nhớ cẩn thận đấy.”

JaeJoong tắt điện thoại, vẻ mặt nghiêm túc nhìn YunHo: “Ba em đến bắt em, mau đi thôi!”

YunHo từ vẻ mặt của JaeJoong nhìn ra được tình hình nghiêm trọng, vội vã mặc quần áo vào, liền lôi JaeJoong lên xe máy, xe vừa khởi động, liền thấy vài chiếc limousine trông vô cùng sang trọng hướng bên này chạy tới.

“Là ba em! Mau đi đi!” JaeJoong hét lớn.

YunHo dùng sức xoay tay lái, xe máy liền xông ra ngoài.

Chiếc xe màu đen trên đường cao tốc lao vùn vụt, JaeJoong gắt gao ôm lấy thắt lưng YunHo, đề phòng chính mình ngã xuống, gió lạnh thổi qua gò má. Chút ít này đều chẳng quan trọng, quan trọng là, những chiếc xe đang đuổi theo không ngừng ở đằng sau.

JaeJoong đương nhiên biết ba vì cái gì lại đến bắt cậu, cũng biết nếu như bị bắt được sẽ nhận được kết quả gì, cậu lắc lắc đầu, ép buộc chính mình không nghĩ đến những thứ này nữa.

Thế nhưng, sự thật nói cho cậu, bọn họ sẽ nhanh bị đuổi kịp.

Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ?

JaeJoong hoàn toàn không có biện pháp, chỉ có thể dùng cánh tay ôm YunHo thật chặt, cả người vững vàng dán trên lưng hắn.

Cảm thấy động tác của người phía sau, đôi lông mày của YunHo gắt gao nhú chặt lại.

JaeJoong sợ hãi như vậy, đủ để nói rõ tính nghiêm trọng của sự việc, hắn không dám nghĩ là sự việc gì, thực sự không dám nghĩ.

Xe tăng tốc, vội vàng vòng qua cua một khúc, YunHo đem xe tiến vào cây xăng ở bên đường, mong rằng có thể tạm thời chạy trốn.

Đem xe dừng ở nơi được che khuất, hắn kéo lấy JaeJoong, trốn vào phòng WC.

JaeJoong cuộn tròn trong lòng YunHo, run lẩy bẩy. Không dám phát ra âm thanh, nhưng vẫn cảm giác được cánh tay của cậu đang ôm thật chặt. Thoáng an tâm một chút, trong hoàn cảnh tối tăm này, cậu ghé tai nghe thật kỹ. Bên ngoài truyền đến tiếng ô tô tắt máy, sau đó là tiếng bước chân đầy hỗn độn. Hai người ra khỏi WC rồi trốn vào một nơi khá giống kho chứa đồ.

Cái gì cũng không nhìn thấy.

Đột nhiên, JaeJoong cảm giác được, phía sau có người vòng qua thắt lưng mình, sau đó, miệng cũng bị bịt kín, cả người đều bị lôi về phía sau.

Cậu giãy dụa, nhưng căn bản không có tác dụng, cậu vươn tay muốn kéo YunHo, nhưng với không được.

Trong nháy mắt, trong đầu cậu hiện lên một suy nghĩ đáng sợ.

Xong rồi.

“Xuyết!” Thanh âm vừa nhỏ vừa khẽ vang lên, “Đừng lên tiếng!”

JaeJoong thoáng cái liền im lặng.

Ngoài cửa có tiếng bước chân tới gần, hơi dừng lại rồi lập tức bước đi, đến khi sức lực của bàn tay bịt miệng giảm lại, JaeJoong mới xoay người nhỏ giọng hỏi: “JunSu! Làm sao em lại ở đây?”

“Bọn tôi vẫn đứng đây chờ hai người.” Thanh âm của YooChun vang lên.

“Jae, ba em rất cuộc vì sao muốn bắt em?” YunHo tiến sát lại gần.

“Ông ấy là...” JaeJoong ngập ngừng nói.

“Là ép cưới?” YooChun xen mồm vào.

JaeJoong gật đầu, lại nhớ tới trong bóng tối ba người không nhìn thấy động tác của mình, liền “Ừm” một tiếng.

“Ép cưới? Ba thế nào lại đột nhiên ép cưới?” JunSu rất ngạc nhiên.

“E rằng không phải là đột nhiên đâu!” YooChun lên tiếng.

“Là có vài ngày...” JaeJoong vẫn ngập ngừng không dứt.

“Jae, em nói thật đi.” YunHo uy nghiêm nói.

“Thật ra, lần trước ông ấy bảo em đi Mỹ chính là vì chuyện này, thế nhưng em không chịu đi, ông ấy liền bảo ChangMin đi chơi. Ai biết lần này ông ấy lại đích thân chạy tới.” JaeJoong nói qua loa.

“Thế nhưng hyung, ba thế nào lại biết hyung cùng YunHo hyung ở đó?”

“Nhất định là do Jun Hye Bin, chỉ có cô ta mới biết hyung cùng JaeJoong ở đó!”

“Bây giờ không phải là lúc để thảo luận về những điều này,” YooChun trầm giọng nói, “YunHo, mày và JaeJoong nhất định phải nhanh chóng rời khỏi chỗ này! Chúng ta đổi quần áo, sau đó tao cùng SuSu lái xe của mày dẫn lực chú ý của bọn họ đi, mày cùng JaeJoong lái xe của tao chạy thoát.”

“Thế nhưng, nhờ hai người bị bắt được thì làm sao, ba tôi...”

“Không sao, mục tiêu của ba chính là hyung, hơn nữa ảnh hưởng của ‘Park thị’ tại Mỹ rất lớn, em cùng Chun hẳn là không có việc gì đâu.”

“Tin tưởng kỹ năng lái xe của tôi đi, sẽ không bị đuổi theo đâu.”

“Hiện tại cũng chỉ có như vậy, bắt quả mày cùng JunSu phải cẩn thận, đừng để tao cùng Jae hi sinh hai người.”

“Park YooChun tao giống người có tinh thần sẵn sàng hi sinh như vậy sao?”

Lời vừa ra khỏi miệng YooChun, bốn người đều cười, nhưng trong lòng mọi người đều hiểu rõ, có lẽ sau này sẽ không có cơ hội nói giỡn bên nhau như vậy nữa.

“Su, sợ không?” YooChun mang mũ bảo hiểm, quay đầu hỏi JunSu đang gắt gao ôm lấy mình.

JunSu lắc đầu: “Nhất định! Nhất định phải bảo vệ hyung cùng YunHo hyung!”

YooChun nắm lấy bàn tay có chút run run của JunSu, hắn đương nhiên biết tổng giám đốc của ‘Kim thị’ là người như thế nào. Hắn cúi người cho JunSu một nụ hôn lâu dài mà ôn nhu, sau đó giống như tiểu lưu manh mấy năm trước quần lấy JunSu không tha, lộ ra nụ cười đầy xấu xa: “SuSu đừng sợ, YooChun hyung của em đây rồi!”

Xe máy màu đen từ giữa bụi cây thấp lùn phóng ra, bốn người đang lục soát lập tức khởi động xe đuổi theo, một lát sau, cây xăng lại trở nên im lặng.

“Bọn họ... nghìn vạn lần không thể có chuyện!” JaeJoong cắn môi dưới.

YunHo đem cậu ôm vào lòng, “Không có chuyện gì đâu, nhóc lùn, không có chuyện gì đâu.”

Xe máy màu xám bạc khởi động, nhanh chóng hướng về phía ngược lại lao đi.

16. Chương 16

Sự việc phát triển dường như vẫn nằm trong dự liệu, YooChun cùng JunSu trước đó cũng sớm chuẩn bị đến việc bị bắt rồi, bây giờ nhất định phải nghĩ biện pháp kéo dài thời gian để YunHo cùng JaeJoong đi được càng xa càng tốt.

“JaeJoong đâu?” Kim Jong Min vẽ mặt âm u hỏi.

“Không biết.” JunSu bắt chắp khó khăn mà đáp lại.

“Vậy con giải thích cho ba một chút, tại sao ba và mọi người đuổi theo JaeJoong cùng tên kia, trong nháy mắt liền biến thành con?”

JunSu cắn răng không nói lời nào.

“Thật hồ đồ! Trước đây nghe nói các con kết giao với những thằng bạn lố lăng, ChangMin còn giúp các con, không thềm nói bất cứ điều gì, bây giờ lại chơi trò đào hôn sao?! Các con thích chơi ba mặc kệ, nhưng hôn sự của nhà Kim cùng nhà Bae nhất quyết không thể làm lỡ!”

Nhà Bae?

JunSu cùng YooChun đều nhú mày.

“Chú Kim, chú đừng trách JunSu, là bản thân Seul Ki không tốt, không khiến cho JaeJoong thích, cũng là chuyện không có biện pháp.” Bên đại sảnh, một cô gái tóc dài ăn mặc thanh khiết bước tới.

“Bae Seul Ki! Tôi chỉ biết cô là một đứa con gái hèn hạ, cô giả bộ thanh cao, giả bộ thuần khiết, đứa con gái đê tiện như cô dựa vào cái gì để hyung tôi lấy cô, cô...” JunSu không khống chế được mà hét lớn, có trời mới biết nó có bao nhiêu chán ghét với ả đàn bà phóng đảng đến cực điểm rồi lại giả ra bộ dạng nhu thuận trước mắt này.

“JunSu!” Kim Jong Min quát lớn.

“JunSu, tôi biết cậu đối tôi có thành kiến...” Bị chửi như thế, trên mặt Bae Seul Ki ít nhiều cũng có chút không nhịn được.

“Mặc dù tôi không biết tại sao Jun Hye Bin muốn mật báo, cũng khinh thường việc mà cô ta làm, nhưng ít nhất tính cách ngay thẳng của cô ta so với giả dối làm bộ của cô còn khiến người khác thoải mái hơn nhiều.” YooChun bình tĩnh mở miệng.

“Anh là ai?! Ở đây không đến phiên anh nói chuyện!” Bae Seul Ki không quan tâm đến hình tượng mà đứng lên kêu gào.

“Park YooChun!” YooChun chỉ nói ba từ.

Bae Seul Ki kinh ngạc mở miệng không nói nên lời, Kim Jong Min nhú mày, hỏi: “Cậu là con trai của Park Ki Soo?”

“Đúng.” Trả lời đầy ngắn gọn, YooChun biết lúc này bản thân nhất quyết không thể làm loạn địa thế, nếu không đừng nói là JaeJoong và YunHo, ngay cả mình và JunSu cũng khó tránh nổi.

Kim Jong Min trầm ngâm một hồi, vung vung tay: “Sắc trời không còn sớm nữa, trước tiên cứ nghỉ ngơi đi, JunSu, con hãy ngủ lại đi, vì nhà Kim cũng vì hyung của con, mau mau đi khuyên nhủ JaeJoong.”

“Ba, ba không phải vì hyung, chỉ là vì chính ba mà thôi!”

Sắc trời dần tối lại, YunHo cùng JaeJoong tìm một khách sạn nhỏ, dự định ở lại một đêm, ngày mai lại tiếp tục nghỉ biện pháp.

Lúc YunHo đi tắm, JaeJoong an vị ở trên giường, cầm điện thoại di động suy nghĩ có nên gọi cho JunSu hỏi tình hình hiện tại của bọn nó hay không. Đang do dự, điện thoại liền vang lên, màn hình hiển thị tên của JunSu, JaeJoong mừng rỡ, lập tức bắt điện thoại.

“JunSu! Em cùng YooChun không có việc gì chứ? Ba ba không bắt được bọn em đúng không, hyung cùng YunHo hiện tại tạm thời vẫn an toàn, bọn em đang ở đâu vậy?... JunSu?”

“JaeJoong.” Thanh âm trầm thấp vang lên.

JaeJoong chỉ cảm thấy cả người trong nháy mắt liền cứng lại, “Ba... Ba ba.”

“Đã lâu không gặp rồi nhỉ, không nghĩ rằng chúng ta bây giờ lại đối thoại theo cách thức này.”

“Ba ba, JunSu và YooChun không có việc gì chứ.”

“Hai đứa nó đều tốt lắm, con dự định lúc nào quay về cùng Seul Ki kết hôn?”

“Xin lỗi ba ba, con không hề thích cô Bae, con đã có người mình thích rồi, cho nên con không thể cùng cô ấy kết hôn được. Xin ngài chuyển lời xin lỗi của con đến cô Bae.”

“JaeJoong a, hôm nay cái tên chỗ con đi, tên là Jung YunHo đúng không, con biết gia thế bối cảnh của nó không?”

“Ba ba, YunHo anh ấy...”

“Bỏ đi, bọn mày đều là đàn ông!”

“Ba ba, con cùng YunHo là...”

“Được rồi, quyền lựa chọn nằm trong tay con. Nếu như con khẳng định muốn cùng tên kia ở chung một chỗ, thì JunSu sẽ cùng Seul Ki kết hôn, nếu như con trở về cưới Seul Ki, ba sẽ đồng ý để JunSu cùng tên họ Park kia ở chung một chỗ. Nói chung, lần này hôn sự của Kim thị cùng Bae thị đã định rồi, con cưới hoặc JunSu cưới, do chính con quyết định.”

“Ba... chỉ là vì lợi ích của công ty...”

“Tối hôm nay mau ngủ lại thật kỹ đi, nghĩ thông suốt rồi thì nói rõ cho tên kia, ngày mai cùng ba quay về Mĩ, nếu không ba sẽ mang JunSu đi.”

“Ba...”

JaeJoong nghe tiếng bíp bíp trong điện thoại, nửa ngày thần trí cũng chưa quay về.

“Jae, nghĩ cái gì vậy?” Từ phía sau ôm lấy người vẻ mặt buồn rầu, YunHo đem đầu vùi vào cổ cậu.

“Không, không có gì, chỉ là lo lắng về bọn JunSu mà thôi,” JaeJoong xoay người, quyết định không cho YunHo biết cuộc điện thoại vừa nãy, “Yun, bọn họ không có việc gì chứ.”

“Yên tâm đi, không có việc gì đâu, em cũng mệt rồi, mau đi tắm rửa đi.” YunHo vỗ vỗ lưng JaeJoong, đem cậu đẩy vào phòng tắm.

JaeJoong lẳng lặng ngồi trong bồn tắm, một chút chuyện đã lâu thật lâu đột nhiên xuất hiện trong trí nhớ.

Mấy năm trước, YunHo cùng YooChun đứng chờ trước cửa trường cao đẳng Shin Ki, khi đó YooChun lưu manh hù dọa mình cùng JunSu, mà ấn tượng đối với YunHo lại vô cùng tốt, sau này mới biết sự kiện ‘anh hùng cứu mỹ nhân’ lúc đó là do hắn bày ra, còn hét to gọi nhỏ bảo hắn quỳ trên bàn phím, chà quần áo trên bàn xát, thiếu chút nữa ngay cả sần riêng cũng đến chào hỏi.

Thời gian vui vẻ chợt quay về trong trí não, giờ đây lại có vị chua xót không nói nên lời. JaeJoong đem đầu vùi thật sâu vào hai đầu gối, sau đó tự nói với chính mình, toàn bộ những điều này, để mình gánh chịu hết là được rồi.

“Đang suy nghĩ điều gì vậy?” YunHo nắm chặt cánh tay.

“Lúc tắm thì nhớ lại lần đầu tiên chúng ta gặp mặt.” JaeJoong dựa vào lòng YunHo, trong mũi đều là mùi hương của hắn.

“Sao đột nhiên lại nhớ đến việc đó?” YunHo cười.

“Yun, anh có yêu em không?”

“Yêu, sao lại không yêu?”

“Vậy anh yêu em từ lúc nào?”

“Ha ha, em tin không Jae? Nhất kiến chung tình! Lúc đầu anh không tin, nhìn thấy em mới cảm thấy trước đây mình thật ngốc.”

“Cái gì a! Thì ra chỉ thích khuôn mặt của em thôi sao, vậy nếu như sau này em già đi, anh có đúng hay không sẽ không yêu em nữa?”

“Đồ ngốc! Không phải là khuôn mặt, mà là cảm giác!” YunHo nâng khuôn mặt của JaeJoong lên, “Là ánh mắt của em, đem anh hút vào trong, khiến anh không thể rút ra được.”

“Yun... Em cũng yêu anh.”

Dịu dàng hôn lên JaeJoong, YunHo nỉ non: “Chúng ta vĩnh viễn vĩnh viễn, cũng không thể rời xa nhau.”

Sáng sớm cuối tháng mười hai, hôm nay là ngày hai mươi sáu rồi, JaeJoong nhớ tới hôm qua là lễ Noel, mình còn cùng YunHo vô tư vô lự cùng một chỗ mà ôm nhau, cũng nhớ rằng tháng sau chính là sinh nhật của mình.

Tay chân nhẹ nhàng mặc quần áo, đứng ở bên giường nhìn nam nhân còn đang say ngủ.

Khuôn mặt anh tuần như được điêu khắc, lúc này đã thu lại toàn bộ khí phách, hần chỉ im lặng, im lặng mà ngủ. Tay JaeJoong khẽ vuốt lên khuôn mặt mà mình đã quá quen thuộc, giọng nói ôn nhu gọi một cái tên chẳng bao giờ nói ra: “Yunnie.” Em không thể hi sinh hạnh phúc của JunSu để bản thân được sung sướng, lời nói này không ra khỏi miệng, JaeJoong tin tưởng có một ngày, YunHo sẽ hiểu.

Lặng yên không tiếng động, trên mặt người đang say ngủ rơi xuống vài giọt nước trong.

“Yunnie ” Giọng nói nhẹ nhàng, hàm chứa biết bao nhiêu tình cảm, “Xin lỗi.”

Chỉ chốc lát sau, dưới lầu truyền đến tiếng xe máy phóng đi xa, trong gian phòng tĩnh lặng, trên khuôn mặt của người vốn đang ngủ kia, hai hàng nước mắt thù hận hòa chung với giọt nước đọng trên gò má. Trong gian phòng nhẹ nhàng vang lên thanh âm yếu ớt: “Thì ra, chúng ta đều khóc.”

Yun, anh có yêu em không?

Yêu! Thế nào lại không yêu!

Yun... Em cũng yêu anh!

Chúng ta vĩnh viễn vĩnh viễn, cũng không thể rời xa nhau!

(1) Đào hôn: Chạy trốn khỏi cuộc hôn nhân bị ép buộc, trước ngày cưới bỏ nhà trốn đi.

—— Hoàn ——

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/fight-lovely-life>